

LEPOTA

UMESTO

PEPELA

HRISTOV ŽIVOT

UMESTO SEBIČNOG ŽIVOTA

Zac Poonen

*ANNIE (Eni)
mojoj odanoj pomoćnici
koja je verno stojala iza scene
i podržavala me u mojoj službi.
Usta ne bi mogla da govore,
niti bi ruka mogla da piše,
ako srce ne bi pumpalo životvornu krv.*

SADRŽAJ

Ova knjiga i ti_____	1
1. Pokvarenost sebičnog života_____	2
2. Staza ka Hristovom životu (1) - Biti slomljen_____	12
3. Staza ka Hristovom životu (2) - Biti ispražnjen_____	23
4. Lepota Hristovog života_____	36

Ova knjiga i ti

Bog je imao veliku i uzvišenu svrhu za čoveka kada ga je načinio. Od svih stvorenja, jedino je čovek stvoren sa kapacitetom da deli Božiji život i da ima udeo u Božanskoj prirodi. Ali on bi mogao da uživa ovu privilegiju jedino ako brovoljno odabere da živi život usredsređen u Bogu.

Dva drveta u vrtu Edena predstavljala su simbolično dva načina življenja. Adam je mogao imati udeo ili u drvetu života (koje simboliše sâmog Boga) i živeti Božanskim životom, ili je mogao odabrati drvo poznanja dobra i zla, i tako razviti sopstveni samoživot i živeti nezavisno od Boga. Kao što svi znamo, on je odabrao ovo drugo. Potekavši od Adama, mi svi sada imamo tu suviše unapređenu samoživost.

Međutim, Božija namera za čoveka se nije promenila kada je Adam pao. Hrist je došao na svet da bismo mogli biti oslobođeni od ovog samocentričnog života koji smo nasledili, i iznova imati mogućnost da sudelujemo u drvetu života. To je izobilni život koji nam Hrist nudi.

Isaija je prorokovao (Isa.61:1-3) da će Hrist kada dođe osloboditi narod od robovanja. Čovek nije vezan samo od strane Đavola nego takođe i svojom samoživošću. Hrist je došao da nas oslobodi i od jednog i od drugog. Isaija je rekao da će Hrist dati onima koje oslobodi lepotu koja će zameniti njihov pepeo. Pepeo je najprikladniji simbol samoživosti, prikazujući njegovu ružnoću i beskorisnost. **Hrist nudi i želi da nam dâ lepotu Njegovog ličnog života u zamenu za pepeo naše samoživosti.** Kakva privilegija! Ipak, mnogi hrišćani ne uživaju ovo u potpunosti. Zašto ne?

Kako ovo možemo uživati?

To je tema ove knjige.

Ove poruke su propovedane na Nilgiris Keswick (Dublji Život) skupštini održanoj u Coonor-u, Južna Indija, Maja 1971.

Pogledaćemo **četiri** ličnosti iz Biblije na stranicama koje slede, i svaka od njih će imati nešto da nas nauči.

Bangalore, India.

Zac Poonen

PRVO POGLAVLJE

Pokvarenost sebičnog života

Nećemo moći uživati u oslobođenju od naše samoživosti pre nego što vidimo nešto od njene potpune pokvarenosti. Pogledajmo starijeg sina (u priči iz Luke 15), jer on ilustruje, možda bolje od ikoga drugoga, totalnu trulež samoživog života.

Mlađi sin u toj priči se obično smatra gorim od ta dva brata. Ali kako budemo pažljivije posmatrali starijeg brata, otkrićemo da je u Božijim očima on isto toliko loš, ako ne i gori. Istina, on nije učinio iste grehe kao njegov mlađi brat, ali njegovo srce je izopačeno i samoživo.

Čovekova potpuna izopačenost

Ljudsko srce je u suštini isto u svakom pojedincu. Kada Biblija opisuje ljudsko srce kao prevarno preko svega i očajnički nevaljano (Jer. 17:9), to se odnosi na svako Adamovo dete. Civilizovana uglađenost, nedostatak mogućnosti da se učini greh, i odgajanje u zaštiti možda su nas zadržali da ne padnemo u veće grehe u koje su neki drugi upali. Ali mi ne možemo na račun toga smatrati sebe boljima od njih, jer da smo imali isti pritisak sa kojim su se oni suočavali, mi bismo bez sumnje završili u istim tim gresima. Možda je ovo ponižavajuća činjenica da bismo je priznali, ali to je istina. Što ranije prepoznamo ovu činjenicu, ranije ćemo iskusiti oslobođenje. Pavle je prepoznao da ništa dobro ne stanuje u njegovom telu (Rim.7:18). To je bio njegov prvi korak ka slobodi (Rim.8:2).

Čovek gleda ono što je spolja i nešto naziva dobrim, a drugo lošim, ali Bog koji providi srce vidi sve ljude u istom stanju. Biblija uči o potpunoj izopačenosti svih ljudi. Pogledajmo Rimljanima 3:10-12, na primer: "*Nema nijednog pravednog, (i u slučaju da smatramo da je ovo preterana izjava, pisac nastavlja) ne, nema nijednoga. Nikoga nema da razume, nijednoga koji traži Boga. Svi su zašli i svi zajedno su postali beskorisni. Nema nijednoga koji čini dobro, ne, nema nijednoga.*" Rimljanima 3:10-20 je rezime krivice celog čovečanstva – kako nereligioznih tako i religioznih ljudi. U Rimljanima 1:18-32 imamo opis 'mlađeg sina' - od spolja nemoralnog bezbožnog čoveka. U Rimljanima 2 imamo opis 'starijeg brata' – religioznog čoveka koji je isto toliko grešan. Nakon opisivanja ove dve kategorije ljudi, Sveti Duh sumira situaciju rekavši da su obe grupe slično krive. Nema razlike između jedne i druge grupe.

Čovek je zaista totalno izopačen; i ako ga Bog ne dosegne i ne učini nešto za njega, zasigurno nema nade za njega.

Samocentričnost

Stariji sin (Luka 15:25-32) se može smatrati simbolom hrišćanskog radnika. Ako 'otac' u toj priči predstavlja Boga, mogli bismo s pravom smatrati 'starijeg sina' kao vrstu aktivnog hrišćanina, jer ga vidimo u priči da dolazi kući sa dnevnog posla na očevim poljima. Tu imamo mladog čoveka koji nije lenj i koji ne sedi kući uživajući

očevo bogatstvo. Tu imamo nekoga ko vredno radi za svog oca, nekoga ko naizgled voli svog oca više nego njegov mlađi brat - jer na kraju krajeva, on nije napustio dom i rasuo očevo bogatstvo kao onaj drugi. On je naizgled odaniji, ali ustvari, kao što ćemo to videti, jednako toliko sebičan kao i njegov mlađi brat. To je slika vernika koji je aktivan u Gospodnjim poslovima i naizgled odan svom Gospodu, ali ipak usredsređen na sebe.

Bog je stvorio ovaj svet u kome funkcionišu određene zakonitosti. Ako se narušavaju te zakonitosti, nastaje neka povreda ili gubitak u nekom obliku. Pogledajmo na primer jedan zakon: Bog je uredio da se zemlja okreće oko sunca. Ako bi zemlja imala sopstvenu volju i jednoga dana odlučila da ne bude više usredsređena na sunce, nego da se okreće samo oko svoje ose, ne bi više bilo smene godišnjih doba i uskoro bi stradao kompletan život na zemlji. Nastupila bi smrt.

Na isti način, Adam je stvoren sa središtem u Bogu. Onog dana kada je odbio da mu Bog bude središte i kada je odabrao samoga sebe kao središte - a to je ono što je bilo uključeno u njegovu odluku da jede sa drveta koje je Bog zabranio da se jede - on je umro, baš kao što je Bog rekao da će se dogoditi.

Ovde imamo lekciju: U onoj meri u kojoj je naš hrišćanski život i služba usredsređena na sâme nas, u toj meri ćemo iskusiti duhovnu smrt - bez obzira što smo bili nanovorođeni i bez obzira na naš fundamentalizam. I tako ćemo nesvesno posluživati duhovnu smrt i drugima. Možemo imati reputaciju kao predani i žarki radnici za Oca (kakvu je možda imao stariji sin), ali možemo ipak zaslužiti ukor od Gospoda: "*Znam da imate reputaciju da ste živi i aktivni (hrišćani), ali ste mrtvi*" (Otk.3:1 Living Bible prevod). Ovo je tragična i opasna mogućnost u hrišćanskom radu. Mnogi hrišćanski radnici žive na reputaciji koju su sebi izgradili. Kada ga drugi posmatraju, on često nije svestan činjenice da ga Bog gleda u skroz drugačijem svetlu. Pošto sâm nikada nije bio oslobođen od samocentričnosti, on nije u mogućnosti da oslobađa druge - čak ako i lepo propoveda!

Tako, dakle, imamo svi upozorenje u priči o starijem bratu.

Prepoznavanje unutrašnjeg zla

Bog često dopušta da naiđu periodi pritisaka u našem životu da bi naš pokvaren samostalni život izašao na videlo, tako da bismo počeli da vidimo sebe onako kakvi ustvari jesmo. Prilično nam je lako da smatramo sebe duhovnima kada su nam okolnosti lake. Kada se ne suočavamo sa rešavanjem problema, kada nas niko ne iritira, kada stvari idu glatko i naši saradnici su prijatni, možemo se zavaravati u vezi pravog stanja naših srca, ali sačekajmo da dobijemo saradnika koji nas iritira ili suseda koji nam sve vreme dosađuje i fasada duhovnosti nestaje. Naša samoživost će se izraziti u svojoj svojoj ružnoći.

To se upravo desilo starijem sinu. Kada je njegovom mlađem bratu bila ukazana čast, on se uznemirio. Niko nikada ne bi ni pomislio da bi stariji sin mogao da se ponaša tako drsko. Sve vreme se pokazivao kao fina osoba, ali do tada se nije suočio sa takvim pritiskom, a sada njegova prava priroda dolazi do izražaja. Provokacija u tom trenutku ga nije učinila zlim. Ne. Provokacija je samo iznela na površinu ono što je sve vreme bilo unutra.

Amy Carmichael je rekla: "Čaša natočena slatkom vodom ne može izbaciti nijednu kap gorke vode, iako se iznenada promućka." Ako gorka voda izlazi iz naših života i sa naših usana, razlog je što je uvek i bila tu. Nije izazivanje ili iritacija ono što nas čini gorkima ili neduhovnim. Oni samo iznesu iz nas ono što je već unutra. Dakle, to bi trebalo da nas učini duboko zahvalnima Bogu što On dopušta da dođe takav period u našem životu kada možemo videti pokvarenost naše vlastite prirode. Ako ne bi bilo takvih prilika, možda nikada ne bismo ustanovili da u nama postoji fontana iskvarenosti i da niti jedna dobra stvar ne stanuje u našem telu.

Ovo nas takođe uči da suzbijanje samo po sebi nije pobjeda. Jedna osoba može planuti u gnjevu u trenutku iskušenja, dok druga (sa nešto malo više samokontrole) u sličnoj situaciji možda samo prokuva iznutra, bez da imalo pare izađe preko njenih usana! U ljudskim očima, ova druga osoba može imati reputaciju blagosti, ali Bog koji vidi srca zna da su oboje kovali iznutra i smatra ih podjednako lošima. Razlika u njihovom spoljašnjem ponašanju je samo rezultat različitog temperamenta što Bogu ne znači ništa.

Ako bi potiskivanje (suzbijanje) predstavljalo pobjedu, onda mislim da trgovci koje sam sreo jesu među ljudima najbližijim Hristu! Bez obzira koliko mušterije iskušavaju njihovo strpljenje, oni ipak zadrže blagonakloni stav prema njima, a sve radi posla – iako možda kipe iznutra!

Ne. Potiskivanje nije pobjeda. Bog ne želi da se samo predstavljamo kao oslobođeni i duhovni - nego da zaista budemo oslobođeni. Pavle kaže: „*Ne više ja, nego Hrist živi u meni*“ (Gal.2:20) To je tačka do koje Bog želi da nas dovede.

Hajde da pogledamo karakteristike samoživosti u dva aspekta. Najpre njen stav prema Bogu, i drugo, njen stav prema drugim ljudima. Vidimo oboje predstavljeno u priči o starijem sinu.

Stav samocentrične osobe prema Bogu

Legalizam

Stav samocentričnog života prema Bogu i Njegovoj službi je karakterističan po duhu legalizma. Sebičnost može pokušavati da služi Bogu i takođe može biti i vrlo aktivna – ali to je uvek legalistička služba. Traži nagradu za službu koju nudi Bogu. „*Služio sam ti sve ove godine*“, kaže ocu stariji sin, „*i nikada mi ni jare nisi dao.*“ On je sve vreme služio svom ocu da bi dobio nagradu, ali to nije bilo očigledno do sada. Ovaj trenutak pritiska je izneo istinu.

Tako sebičnost služi Bogu – ne slobodno, radosno i spontano, nego očekujući nadoknadu. Očekivana nadoknada može čak biti i neki duhovni blagoslov od Boga, ali služba koja se vrši takvim motivom je legalistička i Bogu neprihvatljiva.

Stariji sin je smatrao svog oca tvrdim i okrutnim jer nije nagradio njegovu službu tokom svih tih proteklih godina. On je poput čoveka kome je dat jedan talanat i koji je došao svom gospodarstvu na obračun i rekao: „*Držao sam tvoj talanat na sigurnom (nisam ga davao na dobit), plašio sam se (zahtevačeš taj dobitak) jer sam znao da se*

teško može sa tobom" (Luka 19:21, Living Bible prevod). Sebičnost smatra da je Bogu jako teško ugoditi i tako se muči i muči da služi Bogu, i ipak sebe osuđuje za nezadovoljenje zahteva tako 'zahtevnog' Boga!

Bog ne očekuje ni od koga od nas takvu vrstu službe. Biblija kaže: „*Bog voli onoga koji dragovoljno daje*“ (2.Kor.9:7). Po pitanju službe Bog se takođe raduje u onome koji dragovoljno služi, a ne uz gundanje ili iz neke potrebe. Bog radije želi da ne dobije nikakvu službu, nego da mu neko služi nerado. Kada neko služi za nagradu, za kratko vreme će početi da prigovara Bogu da ga nije dovoljno blagoslovio. Stvar postaje još gora ako je neko drugi blagosloven više od njega.

Da li nekada upoređujemo naš rad i blagoslove koje primamo sa drugima? Ovo može biti rezultat samo legalističke službe. Isus je jednom govorio u priči o nekim radnicima koje je neki čovek unajmio u različitim satima u danu. Na kraju radnog dana gazda je svakome od njih platio po dnevnicu. Oni koji su radili najduže gundali su gazdi i rekli: „Kako možeš dati nama istu nadnicu kao i svima drugima? Mi više zaslužujemo.“ Ovi su ljudi radili za nadnicu, a kada su dobili onoliko za koliko su se pogodili, prigovorili su da drugi ne treba da budu plaćeni toliko koliko su oni plaćeni (Mat.20:1-16).

To je upravo ono što vidimo u starijem sinu. On kaže svom ocu: "Kako možeš sve to da daš mom mlađem bratu? Ja sam taj koji ti je verno služio, a ne on."

Kada su Izraelci služili Bogu sa gundanjem On ih je poslao u ropstvo, baš kao što im je unapred rekao: "Pošto niste služili Gospodu vašem Bogu radosnog i veselog srca...zbog toga ćete služiti svojim neprijateljima" (5.Mojs.28:47). Bog ne nalazi zadovoljstvo u legalističkoj službi.

Samocentrični hrišćani često služe Bogu da bi u očima drugih održavali utisak duhovnosti. Ono što ih drži aktivnima u hrišćanskom radu nije čista i revnosna ljubav prema Hristu, nego strah da će ih drugi smatrati neduhovnima ako ništa ne rade. Kada takvi ljudi odaberu sebi lak put, naročito put koji će im omogućiti finansijsku dobit, tada se naporno trude da presvedoče svakoga da ih je Bog vodio tim putem! Sve dok postoji potreba za takvim samoopravljanjem, dotle će biti i potajnog straha da će ostali možda sada imati manje mišljenje o njihovoj duhovnosti! Koliki je napor i robovanje u takvom služenju Bogu.

Kakva je radost i sloboda u služenju koje izvire iz ljubavi prema Hristu! Ljubav je ulje koje podmazuje mašineriju našeg života tako da ne škripi i ne krči! Jakov je radio sedam godina da bi dobio Rahilju i Biblija kaže da su se tih sedam godina "njemu činile kao nekoliko dana, zbog njegove ljubavi prema njoj" (1.Mojs.29:20). Tako će biti i sa nama kada naša služba Bogu proističe iz ljubavi. Neće biti niti napora niti mukotrpnosti.

Biblija uči da je Hristov odnos prema Njegovoj Crkvi poput odnosa muža prema ženi. Šta muž pre svega očekuje od svoje žene? Ne njeno služenje. On je nije prvenstveno oženio da bi mu pripremala hranu i prala veš. Ono što on prevashodno želi jeste njena ljubav. Bez toga, sve drugo je bezvredno. To je ono što Bog i od nas traži.

Nedokazanost

Sledeća karakteristika samocentričnog života jeste nedokazanost. Kada je stariji sin ljutito stajao ispred kuće, njegov otac je izašao da ga pozove unutra, ali on je bio tvrdoglav i nije želeo da ga posluša.

Zaista, *"Bolje je biti siromašan ali mudar mladić, nego bezuman kralj koji odbija svaki savet"* (Prop.4:13, Living Bible prevod). Onaj koji ima osećaj da sve zna i zbog toga nije voljan da uči od drugih je zaista u žalosnom stanju.

Samocentričan pojedinac je toliko ubeđen da je u pravu da nije voljan da primi korekciju i svakako ne voli da bude kritikovan. Naša duhovnost možda nikada nije toliko na probi nego kada doživljavamo od drugih suprotstavljanje i protivrečnost.

A.W.Tozer je rekao da jedina stvar koja treba da nas brine kada nas drugi kritikuju jeste da li je kritika istinita ili pogrešna, a ne da li je osoba koja nas kritikuje naš prijatelj ili neprijatelj. Naši neprijatelji nam češće ukažu na istinu u vezi nas samih nego što to učine naši prijatelji.

Nepopustljiva, tvrdoglava narav je siguran znak samocentričnog individualca. Hajde da zapamtimo da naš krut, samoodbrambeni stav prema drugim ljudima nagoveštava sličan stav u našim srcima prema Bogu. Ako nismo voljni da nas naša braća (čak i najmlađa) uče i koriguju, to samo pokazuje koliko smo svezani i pored svih naših duhovnih iskustava i Biblijskog poznanja.

Otac je molio sina, ali ovaj je povređen i pun samosažaljenja. Samocentričan hrišćanin voli da mu se laska, da bude povlađivan i mažen kao malo dete - čak i od strane Boga. Bog treba da nastavi da moli takve osobe, ali one neće lako poslušati. Konačno, one se mogu naći, kao što se našao stariji sin, potpuno izvan očeve kuće.

Da li vidite kako je ljudsko srce užasno!

Stav sebične osobe prema drugim ljudima

Ljubomora i častoljublje

Kada je naše zajedništvo sa Bogom naporno ili je prekinuto, to na različite načine utiče i na naše odnose sa drugim ljudima. Kada je Adam bio odsečen od Božijeg života on je istog trenutka izgubio ljubav i prema svojoj ženi. Kada ga je Bog upitao da li je sagrešio, on je optužio svoju ženu i rekao: „Gospode, to nije moja greška. Ženina je.“

Zavist je jedna karakteristika samocentričnog života u svom stavu prema drugima. Stariji sin (u priči) je zavidio svom mlađem bratu i to je ono što ga je razljutilo. Stariji sin je u svim tim godinama bio neosporni naslednik u kući. Sluge su mu se klanjale, ali sada je njegova pozicija bila ugrožena. U kući je sada neko drugi u centru pažnje i on nije mogao to da gleda i podnese. Zavist, taj zlikovac sa zelenim očima, bio je brz da ispravi svoju ružnu glavu u njegovom srcu.

Sebičan život voli da bude zapažen od drugih. Voli ljudsku slavu i očigledno uživa kada je jedini objekat poštovanja. Voli visoke pozicije i privlači pažnju na sebe na ovaj ili onaj način. Samocentričan hrišćanin traži prilike da kaže drugima o tome šta je učinio za Gospoda – možda na jako pobožan način, ali potajno očekujući poštovanje drugih. On je vrlo nesrećan i uznemiren kada je neko drugi uspeo ili učinio nešto bolje od njega.

Sebičan čovek se lako uznemiri i povredi. Čezne da bude priznat od drugih i da ga drugi pitaju za njegova mišljenja. Zapravo, prilično bi se uvredio ako se drugi ne bi konsultovali sa njim, na primer, na skupštinskom sastanku. On ima toliko visoko mišljenje o sebi da voli da govori i govori i govori, misleći da je svima ostalima potreban njegov cenjen savet! Postoje hrišćani koji kada jednom otvore svoja usta, teško ih zatvaraju; koji nastavljaju da pričaju ne shvatajući da su svima okolo dosadili. Nekontrolisani jezik je jedan od znakova nerazapete sebičnosti.

Sebičan hrišćanin ne zna da zauzme drugorazrednu poziciju sa zahvalnošću i radošću. Uznemiren je kada vođstvo preuzme neko drugi, a on samo treba da svira pratnju. Jedini put kada je voljan da zauzme drugu poziciju jeste kada zna da je to način da dobije prvo mesto prilikom povlačenja (penzionisanja) vođe!

Pričalo se o jednom nemačkom caru kako je uvek i na svakom mestu želeo da bude u centru pažnje. Ako je išao na krštavanje bebe želeo je da bude beba; ako je išao na svadbu želeo je da bude nevesta; ako je išao na sahranu želeo je da bude pokojnik! Nemojmo zaboraviti da njegovo srce nije lošije od našeg.

Ljudska samocentričnost čini da čovek želi da privlači pažnju drugih čak i u najsvetijim aktivnostima – bilo da se radi o propovedanju ili čak molitvi Bogu! Samocentrični hrišćanski vođa će sprečiti duhovni napredak onih kojima služi – jer privlači ljude sebi, a ne Hristu. Pravi Božiji čovek će uvek privlačiti ljude ka Hristu. To je ono na čega nas sve Bog poziva, ali kako su malobrojni oni koji doslovno to i čine.

Sprečavanje mlađih radnika

Sebičan hrišćanski vođa sprečava ostale koji su mlađi od njega da postanu vođe, da ne bi njegova pozicija bila uzdrmana. On vrši službu na takav način da učini sebe neophodnim onima kojima služi. Ovo je potpuno suprotno Božijoj volji. Oswald Chambers je jednom rekao da je svako ko sebe čini neophodnim nekoj drugoj duši već izašao izvan Božijeg reda. Samo Bog je jedina i apsolutna neophodnost svakoj ljudskoj duši. Neka niko od nas nikada ne pokušava da zauzme Njegovo mesto.

Niko u Hristovoj crkvi nije nezamenjiv. Božiji posao se lako može nastaviti bez nas. Ustvari, može se nastaviti mnogo bolje bez pomoći onih koji se zavaravaju i smatraju sebe nezamenjivima! Stalno treba da budemo svesni ove činjenice. Jednom sam čitao o preporuci kako poniziti dušu koja sebe smatra „nezamenjivom“! Preporučeno joj je da napuni kofu vodom i gurne u nju svoju ruku do lakta – i zatim je izvadi. Kolika rupa ostane u vodi u toj meri će ta osoba nedostajati nakon svog odlaska!! Naši darovi su korisni crkvi, ali niko nije nezamenjiv.

Moramo biti voljni da se povučemo u pozadinu u svako doba kada nas Bog opozove, ali sebičan hrišćanski radnik to nikada neće prihvatiti. On će maksimalno dugo želeći da održi svoju poziciju. Mnoge takve 'hrišćanske vođe' danas trunu na svojim

'tronovima' sprečavajući Božiji rad. Ne znaju šta znači ljubazno otići u senku pozadine i pustiti drugog da zauzme njihovo mesto.

Verovatno ste čuli za izreku: 'Uspeh bez naslednika je neuspeh'. Isus je prepoznao to i obučio je ljude da nastave Njegov posao. Tri i po godine je obučavao druge ljude da preuzmu vođenje Njegovog posla. Kakav je to primer koji treba slediti!

Pavle je prepoznao neophodnost obučavanja drugih ljudi koji će nastaviti posao. U 2.Tim.2:2 on kaže Timotiju: „Ono što sam ti poverio, ja želim da preneseš i drugim ljudima koji će za uzvrat biti sposobni da obuče druge ljude (četvrta generacija)“ (parafrazirano). Ono što zapravo Pavle kaže jeste: „Moraš poveriti ovo blago drugima. Nikada ne sprečavaj mlađe ljude od sebe da iskorače.“ Čak i poslovni ljudi prepoznaju princip 'uspeh bez naslednika je neuspeh', ali mnoge hrišćanske vođe ovo nisu prepoznali. Zaista, „deca ovoga sveta su mudrija u svojoj generaciji od dece svetla.“

Zaista nije ništa drugo nego sebičnost koja čini da čovek zavidi nekome ko je mlađi, a može bolje da radi neke stvari nego on sâm. Kain je bio ljubomoran zbog činjenice da je Bog prihvatio Avelja, a njega odbacio. Da je Avelj bio stariji od njega, to bi se moglo tolerisati, ali ta užasna činjenica da je njegov *mlađi* brat bolji od njega ga je toliko izbezumila da je zaklao Avelja.

Isto to vidimo u slučaju Josifa i njegove braće. Josif je primio božansko otkrivenje i to je doprinelo da svih njegovih desetoro braće pozelene od zavisti – toliko su zavidili da su želeli da ga ubiju.

Car Saul je zavidio mladom Davidu zato što su žene pevale: „Saul je pobio hiljadu, dok je David pobio deset hiljada.“ Od tog dana je odlučio da ga ubije. Ljudska istorija, a time i istorija hrišćanske crkve takođe je iznova i iznova puna istih tih priča.

Isto tako, farisejske starešine su bile zavidne zbog popularnosti mladog Isusa iz Nazareta i odlučile su da ga predaju na raspeće po svaku cenu.

Sa druge strane, koliko je osvežavajući kontrast videti čoveka kao što je Varnava, u Novom Zavetu. On je bio stariji (hrišćanski) radnik koji je uzeo novoobraćenog Pavla pod svoje krilo, kada niko drugi nije mogao da prihvati Pavla. Varnava ga je doveo u crkvu u Antiohiji i ohrabrio ga. U Delima 13 čitamo da su Varnava i Pavle zajedno išli na misijsko putovanje i kada je Varnava video da Bog poziva tog mladog radnika Pavla u veću službu nego što je njegova vlastita, on je drage volje ustuknuo i ljubazno se povukao u pozadinu. I ta fraza '*Varnava i Pavle*' gotovo nezapaženo pretvorila se u '*Pavle i Varnava*' u Delima Apostola. Hrišćanska crkva danas trpi zato što su malobrojni ljudi poput Varnave koji znaju šta znači ustuknuti i dopustiti da drugi bude počastvovan. Mi smo voljni da ustuknemo u stvarima koje nisu važne. Kada prolazimo kroz vrata, na primer, ne marimo da se zaustavimo i pustimo drugu osobu da prva prođe. Međutim, u važnim stvarima kao što je to položaj i vođstvo u crkvi nismo toliko voljni da ustuknemo. Toliko je prevarna naša sebičnost. Možemo imati lažnu poniznost u stvarima koje se ne računaju, ali važne stvari su te u kojima vidimo sebe kakvi zapravo jesmo.

Ponos

Samocentrična osoba ima visoko mišljenje o samoj sebi. Stariji sin je rekao: „Sve ove godine sam naporno radio za tebe i nikada nisam odbio nijednu tvoju zapovest.“ Bio je ponosan na svoju pokornu službu svom ocu. Ponos se uzdiže u našim srcima ne samo zbog naših vrlina i uspeha nego i zato što osećamo da ostali ljudi oko nas nisu radili svoj posao toliko dobro kao mi. Ponos je uvek rezultat upoređivanja sebe sa drugima. Ako su drugi oko nas očigledno bolji od nas, nikada se ne bi osećali ponosno. Da je u ovoj priči postojao još jedan brat koji je služio ocu još vernije od starijeg sina, ovaj drugi se uopšte ne bi osećao ponosno u prisustvu njega. Međutim, u ovom slučaju on je osetio da može da se pobeđnički uporedi sa svojim mlađim bratom. „Služio sam ti verno“, kaže on svom ocu, „a pogledaj ovog tvog mlađeg sina. Šta je on radio? On je rasuo svoj novac na kurve.“

Luciferov pad je bio kroz ponos. On je upoređivao sebe sa ostalim anđelima i osetio da je mudriji, lepši i uzvišeniji od svih njih. Bio je pomazani heruvim, ali je postao đavo. Od tada su i mnogi drugi izgubili svoje pomazanje na isti način. Ti možeš biti kao anđeo, ali te ponos u jednom trenutku može pretvoriti u đavola.

To je bila bolest kojom su fariseji bili zaraženi. Isus ih je verodostojno prikazao u priči u kojoj se farisej moli: „Gospode, hvala ti što nisam kao drugi ljudi. Ja postim, molim se, dajem desetak...“ - do gadosti. Takav je sebičan život. Ponekad, međutim, ponos može biti još podmukliji – kao u slučaju kada se učitelj u nedeljnoj školi nakon predavanja ove priče molio: „Gospode, hvala ti što nismo kao taj farisej.“ Nama je ovo smešno jer mi zamišljamo da nismo kao taj učitelj nedeljne škole!! Kao slojevi crnog luka, duhovni ponos je duboko prožet u nama – s vremena na vreme zaodenut u lažnu poniznost koja je najgori oblik ponosa!

Samocentričan hrišćanski radnik nije neko ko se obavezno ističe nekim prenatlaženim stavom. On poseduje od spolja mnogo lažne poniznosti, pobožno-pognutu pojavu i 'ponizan' govor, ali iznutra on sebe upoređuje sa drugima i diči se svojom dobrotom, veličinom i 'poniznošću'.

Osuđivanje drugih

Takvo upoređivanje sebe sa drugima konačno dovodi do *osuđivanja* drugih - ponekad i grubim i sarkastičnim izražavanjem. Poslušajte šta stariji sin kaže svom ocu: „Taj tvoj mlađi sin koji je rasuo tvoj novac sa kurvama...“ Ko mu je dao te informacije? Niko. On je samo pretpostavio najgore. Kada nekoga mrziš lako ti je da poveruješ najgoru moguću stvar u vezi sa njim. Kako je samo stariji sin sa užitkom razotkrivao promašaje svog brata umesto da ih sakrije.

Da li vidimo samo greške u drugim ljudima? Da li se potajno obradujemo kada vidimo da neko padne - posebno ako je to neko ko nam se ne sviđa? Naša srca su toliko kvarna da kada drugi ljudi padnu to nas uopšte ne ražalosti. Baš suprotno, pomalo smo i zadovoljni, jer to nas prikazuje boljima od drugih. Takav stav je karakterističan za samocentričnu osobu.

Da li sudimo motive drugih ljudi? Samocentrična osoba vidi da neko nešto radi i kaže samoj sebi: „Znam ja zašto on to radi...“ i nastavlja da uključi neki telesan motiv tom radu. Koliko se samo sebičan život uzdiže – čak do mere da sedne na Božiji prestol

(jer nakon svega, jedino Bog može da sudi motivima drugih). Pavle nas upozorava: „Pazite da ne doskačete na zaključak da li je neko dobar sluga ili ne pre nego što se Gospod vrati. Kada Gospod dođe, On će upaliti svetlo tako da će svako jasno videti kakvi smo svi pojedinačno, duboko unutar naših srca. Tada će svako znati *zašto* (sa kojim motivom) smo radili Gospodnje poslove“ (1.Kor.4:5 Living Bible prevod). Jedino kada se Gospod vrati (ne pre toga) znaćemo stvarne motive svake osobe.

Neljubav

Samocentrična, sebična osoba nema nikakvu stvarnu ljubav prema drugim ljudima i to je koreniti uzrok njenog krutog stava prema njima. On se može pretvarati u iskazivanju puno ljubavi, ali nedostaje joj originalna Hristolika ljubav. Stariji sin nikada nije otišao ocu u periodu svih tih godina da se prijavi kao dobrovoljac da traži svog izgubljenog brata. Nije mario da li je njegov brat mrtav ili živ. Sve što ga je interesovalo bilo je da se proveseli sa svojim društvom (stih 29). Dokle god je on sâm bio srećan, nije ga bilo briga šta se dešava drugima.

Jesmo li svezani tako u sebi? Kakav je naš stav prema povratnicima u greh? Lakše je voleti nevernika nego povratnika u greh, ali ako zaista imamo Hristovo saosećanje, volećemo i jedne i druge. Mlađi sin u priči je slika povratnika u greh. Lako je njega osuditi. Mnogo teže je voleti ga i pomoći mu. Biblija kaže: „Ako je hrišćanin poražen u nekom grehu, vi koji ste pobožni treba da mu blago i ponizno pomognete da se vrati na pravi put“ (Gal.6:1). Takođe: „Ako vidiš da hrišćanin greši treba da se moliš Bogu da mu oprost i On će mu dati život“ (1.Jov. 5:16 Living Bible prevod). Da li smo se ikada ovako molili za one koji su pali? Ne. Zašto ne? Zato što smo jako usredsređeni na same sebe.

Kada tražimo dublji život i bliskije hodanje sa Bogom, nemojmo nikada zaboraviti da dublji život treba da nas više okrene prema napolju. Bog nam ne poklanja bliskiji hod sa Njim samo da bi 'nas proveselio sa našim društvom'. Tako nam je lako da uđemo u naše male svete družine (društvo onih koji veruju kao mi) i misliti samo na naš užitak – sve vreme gledajući sa visine one koji nisu imali 'iskustva dubljeg života'. To uopšte nije dublji život. To je samocentričnost u kostimu duhovnosti; i to je gadost pred Bogom.

Nemojmo se varati. Ako smo zainteresovani samo da se 'veselimo' (iako to može biti duhovno veselje) sa ostalim članovima naše 'duhovne družine', a nismo sposobni za zajedništvo sa vernicima koji ne gledaju našim očima, onda smo mi ustvari u stanju duhovnog zastoja. Biblija kaže: „Onaj koji ne voli svog brata taj je u smrti“ (1.Jov.3:14). Reč koja je prevedena kao 'voli' u ovom stihu na grčkom je '*agapao*' što znači 'vrednovati, imati staranje i uživati'. Dakle, ovaj stih zapravo znači da ako ne vrednujemo našu braću i sestre (čak i one iz drugih denominacija), ako ne osećamo brigu za njih, ako im nismo verni i ako se ne radujemo u njima, onda, uprkos svom našem Biblijskom poznanju i duhovnim iskustvima, mi smo u stanju duhovne smrti.

Prevashodna služba Svetog Duha

Možemo biti mladi ili stari, držati se svake doktrine 'svetosti', sa bilo kakvim brojem iskustava i blagoslova na naš račun, ali reći ću vam da 'ja' teško umire. Moramo da znamo šta znači svakodnevno uzimati svoj krst i slediti Isusa, ako želimo živeti u pobedi nad samima sobom. Nema drugog načina. Doći ćemo do više detalja o tome u narednim poglavljima.

U međuvremenu zapamtimo da je Sveti Duh došao da nam pomogne da usmrtimo samocentričnost. Biblija kaže: „Mi po prirodi volimo da radimo stvari koje su upravo suprotne onome što Sveti Duh kaže da radimo, a dobre stvari koje želimo da radimo kada Sveti Duh u nama deluje jesu upravo suprotne našim prirodnim željama. Ove dve sile (naš sebičan život i Sveti Duh) su u neprekidnoj međusobnoj borbi da zadobiju kontrolu nad nama” (Gal.5:17, Living Bible prevod).

U ovim danima, kada su mnogi hrišćani naročito zbunjeni u vezi službe Svetog Duha, dobro je da imamo na umu da je On došao kao Pomoćnik koji će nam pomoći da usmrtimo dela tela (sebičnog života). On čini i mnoge druge stvari u nama i kroz nas. Nemojmo prezreti nijednu od njih. Međutim, ako Mu ne dopustimo da usmrti naš sebičan život, tada su sva naša druga iskustva bezvredna.

Biblija kaže: „Ako živite po telu pomrećete, ali ako Duhom usmrtite dela tela (a videli smo neka dela tela u ovom poglavlju) živećete, jer koji god su (ovako) vođeni Svetim Duhom to su Božiji sinovi” (Rim.8:13,14). Stih 14 se često citira izvan konteksta i predstavlja kao vođstvo Svetog Duha u vezi sa tim gde trebamo ići ili šta trebamo raditi, ali ustvari je povezan sa prethodnim stihom i ukazuje na to da nas Sveti Duh vodi ka usmrćivanju samocentričnih želja. Taj stih takođe uči da je ovo *prepoznavajući znak* Božijih sinova.

U priči u Luki 15 primećujemo da je očeva ljubav ista za oba njegova sina. On ništa manje nije voleo starijeg sina od mlađeg. Izašao je iz kuće radi oba sina. Kada je mlađi sin došao kući on je izašao napolje da mu ukaže dobrodošlicu i kada je stariji sin odbio da uđe u kuću on je takođe izašao da ga pozove unutra. Ustvari, čak mu je rekao: “Sine, ti si sa mnom stalno i sve što imam tvoje je.” Da li vidite veličinu Božijeg srca čak i prema samocentričnim pojedincima? On nas voli i želi da nam dâ sve što ima, ali najpre nas mora osloboditi od naše samocentričnosti.

Bog ne voli kurvnu više od samopravednog fariseja. On ih oboje jednako voli i dao je svog Sina da umre za oboje. Međutim, odgovor u srcima tih dvoje može biti različit i to je ono što čini razliku čak i u Očevoj kući. Mlađi sin koji je jednom bio daleko od očeve kuće sada sedi za stolom uživajući očevu bogatstvo. Stariji sin koji je sve vreme bio unutra sada je napolju. Zaista, kao što je Gospod rekao: “Mnogi koji su sada prvi biće poslednji u večnosti i mnogi koji su ovde poslednji tamo će biti prvi.” Jedino ako smo voljni da se ponizimo i priznamo našu pokvarenost i odgovorimo celim srcem na Očevu ljubav bićemo u mogućnosti da praznujemo sa Njim za Njegovim stolom.

Neka Gospod govori našim srcima.

DRUGO POGLAVLJE

Staza ka Hristovom životu

1. Biti slomljen

Stih koji jasno opisuje stazu koja nas izvodi iz našeg sebičnog života u punu lepotu Hristovog života jeste Galatima 2:20 "Ja sam razapet sa Hristom, no ipak živim. Ali to nisam više ja, nego Hrist koji živi u meni." Možda nam je to samo dobar stih za pamćenje ili pogodan za pripremanje propovedi u tri tačke! Međutim, za apostola Pavla koji ga je zapisao to je bio opis njegovog iskustva. On je razmenuo pepeo njegovog sebičnog života za lepotu Hristovog vlastitog Božanskog života, a to mu je bilo omogućeno zato što je prihvatio smrt svojem 'ja'.

Jedino kada je 'ja' (sebični život) razapet, tada se Hristos može izraziti svojom slavom u nama. U 2.Kor.3:18 čitamo da nas Sveti Duh preobražava u Hristovo obličje iz jednog stepena slave u viši stepen. Ovo je *prevashodna* služba Svetog Duha. Iz dana u dan i iz godine u godinu Božiji Duh traži da nas sve više saobražava u sličnost Hristu, ali staza od jednog koraka slave ka sledećem je *preko krsta*. Ako kroz Svetog Duha usmrtimo naš sebični život poznaćemo izobilje Hristovog života, u suprotnom nećemo.

Danas više ne možemo ići slobodno do drveta života kao što je to Adam mogao pre svog pada. U Postanku 3:24 čitamo da je Bog postavio plameni mač ispred drveta života. Dakle, pre nego što možemo imati udeo od ovog drveta plameni mač treba da padne na nas i usmrti naš sebičan život. Ne postoji drugi način za doseganje Božijeg života. Put krsta je jedini put u puninu života. Ova istina se naučava kako doslovnim rečima tako i kroz simboliku kroz celo Sveto Pismo, od *Postanka* do *Otkrivenja*.

Krst nas *lomi*, a takođe i *prazni*. Primetićemo ova dva aspekta o krstu u ovom i narednom poglavlju.

Jakovljeva dva susreta sa Bogom

Jakov je bio čovek koji je eksperimentalno naučio šta znači biti slomljen. Možemo naučiti mnoge istine iz njegovog života.

Izvanredna stvar u vezi Biblije jeste to što je apsolutno iskrena u zapisima padova i promašaja svojih najvećih ljudi. Sveto Pismo ne prikazuje mermerne svece. U Božijoj Reči vidimo ljude i žene upravo onakve kakvi su bili – sa manama i svime ostalim. Zbog toga su nam biografije Biblijskih karaktera veće ohrabrenje nego mnoge biografije pisane u naše vreme (koje neizostavno skrivaju nedostatke ljudi o kojima govore i predstavljaju ih kao super-svece).

Jakov je bio čovek sa strastima kao što su naše. Bio je bez sumnje pozvan od Boga i od večnosti je predodređen da bude izabrana posuda za Božije namere, ali imao je iskvareno i prevarno srce, baš kao što je naše. Bog poziva obične ljude u Njegovu službu - ne supermene. Vrlo često Bog poziva proste, prezrene i slabe u svetu da bi

izvršio svoje namere. On ne pridaje nikakvu prednost ljudskoj pameti i sposobnosti u Njegovoj službi.

Jakov se sigurno mnogo puta sreo sa Bogom u svom životu, ali u zapisu koji imamo u 1.Mojsijevoj knjizi stoje dva istaknuta susreta sa Bogom. Prvi kod Vetilja gde je sanjao lestve koje dosežu do Neba i gde je rekao: "Ovo je kuća Božija" (1.Mojs.28:10-22). Drugi je kod Fanuila gde se hrvao sa Bogom i gde je rekao: "Video sam Boga licem k licu" (1.Mojs.32:24-32). Između ta dva događaja postoji period od dvadeset godina.

Čitamo da se kod Vetilja Jakov zaustavio kada je **zašlo sunce** (1.Mojs.28:11). Naravno, to je samo izjava koja ukazuje na doba dana kada je Jakov stigao u Vetilj. Međutim, dok čitamo kasniji zapis Jakovljevog života (u sledeća četiri poglavlja), nalazimo da je sunce zaista zašlo nad njegovim životom. Tako se nastavilo dvadeset godina, tama je postajala sve dublja i dublja, ali tu nije bio kraj priče.

Kod Fanuila se ponovo susreće sa Bogom. I tamo, kaže zapis, odmah nakon njegovog susreta sa Bogom **sunce je izašlo** i Jakov je nastavio sa putovanjem (1.Mojs.32:31). Opet geografski faktor, ali koji takođe govori nešto o Jakovljevom životu. Bio je drugačiji čovek od tog dana. Tama je prošla i svetlost od Boga je obasjavala njegov život.

Bog nam je dao zapis o Jakovljevoj tami da bi nam pokazao da je bio običan čovek. Iskusio je istu tamu kao i mi, ali je iskusio i *izlazak sunca*. Ovo nas ohrabruje da verujemo da bez obzira koliko je velika tama našeg sebičnog života, ipak možemo videti izlazak sunca, ako budemo sledili stope Jakova kod Fanuila.

Pogledajmo onda Jakovljev život; najpre kada je sunce zašlo nad njim; a zatim kada je sunce izašlo.

Sunce zalazi

Jakov je iz majčine utrobe izašao držeći se za nogu svog brata blizanca. "Tako mu nadenuše ime Jakov (što znači *Grabljivac*)" (1.Mojs.25:26, Living Bible prevod). Upravo kakav je Jakov i bio. Uvek je nešto grabio od nekoga. Ugrabio je pravo prvenca od svog brata, a kasnije i blagoslov od svog oca. Ugrabio je Rahilju od njenog oca Lavana, a kasnije takođe i Lavanovo imanje.

Jakov je bio i *trgovac*. Istrgovao je sa Isavom pravo prvorođstva. Kasnije je trgovao sa Lavanom za Rahilju. Kod Vetilja ga nalazimo kako trguje čak i sa Bogom.

Jakov je takođe bio *prevarant*. Kada je želeo blagoslov svog oca bio je spreman da prevari oca kako bi to dobio. Bio je čak spreman da se pozove na ime Božije za svoju laž. Kada ga je Isak pitao kako je uspeo tako brzo da nabavi meso, on mu odgovara: "Gospod je dao" (1.Mojs.27:20). Kako je samo mogao lako da slaže, čak i u ime Gospodnje! Sasvim sigurno nije imao straha Božijeg.

Takva je bila Jakovljeva priroda - grabljiva, trgovačka i prevarantska, sve vreme gledajući svoje vlastite zemaljske ciljeve. Jakov je u mnogome bio Adamovo dete.

Uskraćen Božijeg poziva

Kod Vetilja sunce je konačno zašlo nad njegovim životom. Tamo u snu Bog je Jakovu dao otkrivenje svoje velike i slavne namere za njegov život. Dao mu je ista obećanja kao Avramu, ali kako je Jakov na to odgovorio? On je u ljutnji rekao: "Gospode, ja nisam toliko zainteresovan za sve te duhovne blagoslove. Ako me samo zaštitiš od povreda i opasnosti i daš mi hranu i odeću, biću sasvim srećan. Daću ti deseti deo mojih prihoda i priznati tebe za svog Boga" (1.Mojs.28:20-22).

Mnogi hrišćani su takvi. Bog ih pozove na nešto veliko i slavno, a oni se odluče za nešto što je daleko, daleko ispod tog nivoa. Bog ih pozove da potroše svoju snagu u Njegovom poslu, ali oni protraće njihove živote zarađujući novac i tražeći čast u ovom svetu. Kako je u Božijem narodu malo onih koji prepoznaju svoj uzvišeni poziv! Jedan od njih bio je Božiji čovek koji je rekao svom sinu: "Ako je Bog za tebe namislio da budeš misionar, ne bih voleo da se toliko srozaš da postaneš car ili milioner. Šta su kraljevstvo i plemstvo u poređenju sa čašću zadobijanja duša za Hrista."

Božija svrha za nas - kao i za Jakova - prevazilazi sâme fizičke blagoslove. Njegova svrha je u osnovi dvostruka - prvo da možemo odražavati Hristov život drugima i drugo, da možemo pružiti taj život drugima. Ovo je poziv hrišćanina - i ne postoji veći poziv na zemlji. Ipak, mnogi hrišćani poput Jakova ne prepoznaju ovo, pa čak i neki koji su u hrišćanskom radu. Bog im daruje neki duhovni dar ili sposobnost, a oni se ubrzo ponesu tim, potpuno promene pravac i odu daleko od centralne Bogom date svrhe za njihov život. Kao dete koje se ponesu svojom igračkom, oni se ponesu svojim darovima. To ispuni ceo njihov vidik i nikada ne vide ništa izvan toga. Kako ih je Sotona mudro skrenuo sa pravog puta, a da toga nisu ni svesni!

Jakov nije mogao prihvatiti veličinu Božije svrhe za njegov život. Bio je zadovoljan sa igračkama kada je Bog želeo da ima nebesko bogatstvo. Rezultat takvog uskog vidika jeste da se Božija svrha za Jakovljev život odložila. Bog je morao da čeka dvadeset godina da bi Jakov postao voljan da okrene svoj um od svetovnih stvari i upravi ga ka višim stvarima. Koliko mnogo hrišćana sprečava i odlaže Božiju slavnu svrhu za njihov život zato što su oduševljeni stvarima koje su u podnožju Božijih visina.

Pavle je bio drugačiji čovek. On je pred sâm kraj svog života mogao reći da nije bio neposlušan nebeskoj viziji. Na putu za Damask Bog mu je dao viziju o velikoj službi koju je imao za njega - da slepcima otvara oči i oslobađa ih od Sotonine sile kroz poruku Evanđelja (Dela 26:16-19). Pavle nigde nije zaglavio u nekom socijalnom radu niti u bilo čemu manjem od onoga na čega ga je Bog pozvao.

Međutim, Jakov nije tako odgovorio kada mu je Bog govorio. I sunce je, dakle, zašlo nad njegovim životom, a stvari su postajale sve mračnije i mračnije. Ipak, predivna stvar jeste da Bog nije dopustio da Jakov ode. On mu je kod Vetilja obećao: "Neću te napustiti dok ne ispunim obećanja koja sam ti dao." I Bog je održao svoju reč. To je ono što nas hrabri - Božija istrajnost sa Njegovom tvrdoglavom decom.

Božanska disciplina

Bog je morao strogo da disciplinuje Jakova da bi mu ispunio svoja obećanja. Tako vidimo, od ovog momenta, pa sve do drugog sastanka kod Fanuila, dvadeset godina Božanskog kažnjavanja u Jakovljevom životu sa ciljem da on dođe do tačke da prihvati od Boga ono najbolje za svoj život.

Pre svega, Bog je postavio lukavu osobu koja će se suočiti sa Jakovom. Lavan je bio pametan koliko i Jakov, i dok su zajedno živeli i pobliže se upoznali, dešavalo se mnogo trenja i neke Jakovljeve oštrice su uklonjene. Bog zna sa kime treba da nas suoči da bi nas očistio od naših nepravilnosti. Bog odmerava svoju disciplinu nad nama prema našim ličnim potrebama; On čini da sve stvari zajedno doprinose našem dobru, čak i kada nas suočava sa nekim kao sto je Lavan – ukoliko se ne pobunimo protiv Božijeg providenja. Mnogi ljudi su naučili posvećenje tako što ih je Bog doveo u brak sa nekim ko je isti kao oni. "Varnice lete kada se gvožđe sudari sa gvožđem" (Priče 27:17, Living Bible prevod) – ali time se oštire oba komada gvožđa!

Jakov na kraju počinje da žanje ono što je sejao. Celog svog života je varao druge. Sada sâm biva prevaren. Prolazi kroz svadbenu ceremoniju misleći da je oženio Rahilju, ali sledećeg jutra otkriva da je ustvari oženio Liju! Kako mu samo Lavan odgovara! Sada je sâm okusio taj gorak lek koji je davao drugima. Bog ne disciplinuje bez cilja ili proizvoljno. On zna koja doza je potrebna svakoj osobi i prema tome daje lek. Milostivima se Bog pokazuje milostiv; tvrdoglavima se pokazuje kao tvrdoglav (Ps.18:25). On zna kako treba postupati sa svakim Jakovom.

Nije tu bio kraj Jakovljevim problemima. Nakon četrnaest godina teškog rada stekao je i Rahilju da bi otkrio da je neplodna. Bog je bio milostiv i konačno mu je dao dete sa njom, ali čak ni to nije promenilo Jakova. Još uvek nije mogao verovati Bogu, nego je nastavio da spletari.

Sledeće što je smislio bilo je da prisvoji Lavanovu imovinu. Jakov je bio pametan. On zna sve trgovačke trikove i zna kako da dođe do najbolje Lavanove stoke. Koliko dugo Bog treba da čeka dok Jakov nauči da Mu veruje i odbaci svoju ljudsku genijalnost. Taj isti problem Bog ima i danas sa mnogom svojom decom. On nije impresioniran našom pameću. On nas čeka da ugledamo svu uzaludnost toga, pre nego nas može upotrebiti za Njegovu volju.

Konačno vidimo kako Jakov planira da pobegne od Lavana. Umorio se od življenja sa svojim starcem i želi da ode. Međutim, dok je bežao shvatio je da je samo iskočio iz tiganja u vatru. On doznaje da Isav ide pravo na njega sa velikom vojskom, a i da Lavan ide za njim u poteru. Onaj koji pokušava da pobegne od Božije discipline otkriva da to nije neki lak zadatak. Da je Jakov tu stvar stavio u Božije ruke On bi ga oslobodio od Lavana na svoj način, ali Jakov još nije naučio da se pouzda u Boga.

Našavši se na ivici i u životnoj opasnosti Jakov sada počinje da se moli. Brz je da podseti Boga na Njegovo obećanje dato kod Vetilja (1.Mojs.32:9-12). Sâma molitva mu nije dovoljna, nego ima i svoje spletke. Smislio je mudar plan kako da sačuva bar deo svog društva – u slučaju da ga Bog napusti. Kako je vrlo mnogo takvih koji pričaju o poverenju u Boga i *življenju po veri*, a sve vreme imaju neki zemaljski izvor sigurnosti kojem će pribeći u slučaju da sâma vera u Boga ne urodi plodom! Jakov zaista u velikoj meri liči na nas.

Koliko često smo to videli, kao što je Jakov shvatio kada se susreo sa Isavom, da su naši strahovi neosnovani i da nema potrebe za planiranje, brigu i sumnju u Boga. Isavovo srce je bilo u Božijim rukama i On ga je mogao usmeriti (kako kaže u Pričama 21:1) u kojem god pravcu On odluči. "Kada čovek pokušava da ugodu Bogu, On čini te smiruje čak i njegove najveće neprijatelje" (Priče 16:7, Living Bible prevod). Bog je jasno rekao Jakovu da će se starati za njega, ali Jakov nije mogao da veruje Božijem obećanju.

Jakov je proveo dvadeset dugih i bolnih godina karanja pod Božijom rukom. Nisu nam dati svi detalji kroz čega je sve Jakov prošao - ali mora da je imao vrlo mučno vreme. Takođe, mora da je bilo i fizički iscrpljujuće - raditi i spavati na otvorenom, izložen suncu, rosi i kiši, ali sva ova disciplina je bila neophodna sa ciljem da zdrobi Jakovljevu samodovoljnost i samopouzdanje. Tek u kasnijim godinama, kada bude pogledao unatrag, biće u mogućnosti da ceni to kroz čega ga je Bog proveo - ali ne sada. "Božiji ukor je uvek ispravan i od najveće dobrobiti za nas, da bismo mogli imati udeo u Njegovoj svetosti. (Ali) Biti kažnjavan nije ugodno dok traje - ono boli! Međutim, kasnije možemo videti rezultat, tihi rast u blagodati i u karakteru" (Jevr.12:10,11, Living Bible prevod). Kao što glasi i dobro poznata duhovna pesma:

*"Milošću i sudom, mrežu vremena On mi plete,
I uvek se rosne kapi sijaju Njegovom ljubavlju:
Blagosiljaću ruku koja je vodila, blagosiljaću srce koje je planiralo
kad budem kraj Trona gde živi Slava u zemlji Emanuela."*

Sunce izlazi

Videli smo kako je sunce zašlo nad Jakovljevim životom i kako je tama postajala sve veća u sledećih dvadeset godina. On je zaista bio samo običan čovek kao mi. I nad takvim čovekom jednog dana sunce izlazi. Bog se sreo sa njim drugi put i promenio ga je u 'Izrael' - Božijeg princa.

Samo je Bog mogao da vidi neko dobro u tako beskorisnoj osobi poput Jakova i strpljivo ići za njim bez odustajanja. Tu vidimo blagost i veličinu našeg Boga. I to je ono što nas ohrabruje. Uprkos svoj našoj samocentričnosti Bog nas ne baca na deponiju. Strpljiv je sa nama.

Možemo da ne verujemo u doktrinu istrajavanja *svetih* u veri, ali ne možemo neverovati u *Božiju istrajnost*. "Neću te ostaviti dok ne učinim ono što sam ti obećao", bilo je Njegovo obećanje Jakovu kod Vetilja - a to je obećanje nama. Kako je divno i kako je ponižavajuće poznati Božiju dugostrpljivost u postupanju sa nama. Kada On ne bi bio takav niko od nas ne bi imao nikakvu nadu.

Kod Fanuila Bog zadaje Jakovu konačni udarac. U prethodnih dvadeset godina ga je disciplinovao i lomio, malo po malo. Sada je došlo vreme da dovrši taj posao konačnim udarcem. Da Bog to nije učinio tada, moglo je potrajati još dvadeset godina da bi sunce izašlo nad Jakovom. Bog zna koji je pravi trenutak da jednom zauvek zdrobi naše samopouzdanje.

Blagosloven od Boga

Kada je Bog konačno slomio Jakova *tada* je Jakov bio zaista blagosloven. Čitamo zapis: "*Tamo je Bog blagoslovio Jakova*" (1.Mojs.32:29). Reč 'blagoslovi' je verovatno najčešće korišćena reč u molitvama hrišćana, ali malo je onih koji razumeju njeno pravo značenje.

Šta je *blagoslov*? Kakav blagoslov je Jakov dobio? To je opisano u 28-om stihu kao "*sila sa Bogom i sila sa čovekom*". To je blagoslov koji nam svima treba i to bismo trebali da molimo. Jedino to može učiniti da sunce izađe nad našim životima. Ništa manje od ovoga je ono što Bog želi da daruje svom narodu. Isus je ukazivao na taj blagoslov kada je tražio od svojih učenika da čekaju u Jerusalimu Očev blagoslov. Rekao je: "Kada Sveti Duh dođe na vas, primićete silu" (Dela 1:8) - *silu sa Bogom i silu sa ljudima*. Jakovi će silom Svetog Duha biti preobraženi u Izraele. To je učinilo da sunce izađe nad Petrovim životom i nad životima ostalih apostola tog dana u gornjoj sobi u Jerusalimu.

I jedino to može da odgovori nepoštenju našeg sebičnog života. To nije pitanje reforme ili donošenja dobrih odluka ili čak naše rešenosti. Stvar je u tome da nas Sveti Duh u potpunosti zaposedne, upravlja i vlada našim životima.

Ali gde nas to vodi Sveti Duh? Uvek krstu. Samo kada smo razapeti Hrist može živeti u nama u svojoj punini. Tek kada je Isus bio kršten i sahranjen pod vodom - simbolično prihvatajući smrt sebi - tada je Sveti Duh sišao na Njega (Mat.3:16). Tek kada je Jakov bio slomljen bio je i blagosloven. Tek kada je Mojsijevo samopouzdanje bilo zdrobljeno tokom 40 godina čuvanja ovaca, bio je spreman da oslobodi Izrael. Stena je trebala biti udarena pre nego što je mogla poteći živa voda. Izraelci su trebali da prođu kroz reku Jordan (simbolišući smrt i sahranu) pre nego što su mogli da dospeju u Hanaan (koji je simbol života u punini Svetog Duha). Gedeonova vojska je trebala polomiti svoje krčage da bi svetlost mogla iznutra sijati. Bočica je trebala biti razbijena pre nego što je miris mogao ispuniti kuću. Petrovo hvalisavo samopouzdanje je trebalo biti zdrobljeno da bi bio spreman za Pedeseticu. Ovu istinu nalazimo kroz celo Sveto Pismo.

Bilo bi opasno da Bog dâ silu čoveku koji nije slomljen. Bilo bi to poput davanja oštrog noža šestomesečnoj bebi, ili kao upravljanje strujom od 20.000 volti bez odgovarajuće izolacije. Bog je oprezan. On ne daje silu Svog Duha onima kod kojih je 'ja' još neslomljeno. On uklanja svoju silu od čoveka koji prestaje da bude slomljen.

Jakov je sada bio blagosloven od sâmog Boga. Ranije je Isak položio svoje ruke na njega i blagoslovio ga, kada mu je Jakov doneo divljač (1.Mojs.27:23), ali to nije donelo promenu u Jakovljev život. Pravi blagoslov je došao kod Fanuila i to je lekcija koju i mi treba da naučimo. Nijedan čovek nam ne može dati blagoslov. Čovek - makar bio svet kao Isak - može položiti svoje prazne ruke na naše prazne glave i moliti za nas. Ipak, možda ništa ne dobijemo. Jedino Bog može zapravo da nas ojača. Kada je Isak stavio svoje ruke na Jakovljevu glavu sunce je samo zašlo nad Jakovljevom životom, ali kada ga je Bog blagoslovio sunce je izašlo! Sila pripada Bogu i samo On može da nam je daruje.

Zapis kaže: "*Tamo je Bog blagoslovio Jakova*" (1.Mojs.32:29) - tamo gde je Jakov ispunio određene uslove i došao do određene tačke u svom životu. Postojali su razlozi zbog kojih je Bog blagoslovio Jakova kod Fanuila.

Nasamo sa Bogom

Pre svega, Jakov je bio blagosloven na onom mestu gde je bio nasamo sa Bogom. Sve koji su bili sa njim je negde poslao i ostao je sâm (1.Mojs.32:24). Vernici 20-og veka imaju poteškoće da provode dosta vremena nasamo sa Bogom. Duh ovog brzog tempa života došao je na većinu nas i mi smo u neprekidnom stanju zaposlenosti. Nije problem u našem temperamentu ili našoj kulturi, nego jednostavno nemamo ispravne prioritete - To je sve.

Isus je jednom rekao da jedina stvar koja je potrebna verniku jeste da sedi kraj Njegovih nogu i sluša Ga (Luka 10:42), ali mi to više ne verujemo i tako snosimo posledice neslušanja Isusovih reči. Ako smo stalno zaokupljeni našim raznim aktivnostima i ne znamo šta znači biti nasamo sa Bogom u postu i molitvi, mi zasigurno nećemo poznavati Božiju silu niti blagoslov – mislim na Njegovu pravu silu, a ne neke jeftine falsifikate kojima se mnogi hvališu.

Slomljen od Boga

Drugo, Jakov je bio blagosloven na mestu gde je bio potpuno *slomljen*. Kod Fanuila Čovek se hrvao sa Jakovom. Bog se dvadeset godina hrvao sa Jakovom, ali on je odbio da se preda. Bog je pokušao da mu ukaže da je sve za čega se Jakov prihvatio prošlo loše, uprkos njegovoj pameti i planiranju, ali Jakov je još bio tvrdoglav. Konačno, Bog je udario Jakovljevu kuk tako da mu je butina bila iščašena (stih 25). Butina je najjači deo tela, a upravo taj deo Bog mu je udario.

Jake strane našeg života su stvari koje Bog želi da zdrobi. Simon Petar je jednom mislio da je njegova hrabrost jaka strana njegove duhovnosti. Čak ako bi se i svi drugi odrekli Gospoda, on ne bi nikada. Dakle, Bog je morao tu da ga slomi. Petar se odrekao Gospoda pre svih drugih i to ne jednom već tri puta, i to još kada je pitanje postavila slabašna mlada sluškinja! Ovo je bilo dovoljno da zdrobi Petra. U fizičkoj stvarnosti, Petrova jaka tačka je bilo ribarenje. Ako je bilo nešto u čemu je bio stručan, to je bilo ribarenje. Dakle, Bog ga je slomio i u toj tački. Petar je ribario celu noć i ništa nije ulovio i to se desilo ne jednom, već dva puta (Luka 5:5 i Jovan 21:3). Bog ga je slomio u njegovim najjačim stranama da bi ga naučio njegovoj potpunoj nesposobnosti da služi Bogu.

Učenicima je trebalo tri i po godine da nauče da bez Hrista ne mogu činiti ništa. Nekima od nas je potrebno i više vremena. Međutim, uolikoj meri naučimo istinitost tih reči, u toj meri ćemo poznavati Božiju moć. Kada je Petar bio zdrobljen u njegovim najjačim tačkama - kada ga je Bog pogodio u njegov "kuk"- tada je bio spreman za Pedeseticu.

Mojsijeva jaka strana bio je njegov potencijal da bude vođa, njegovo govorništvo i njegova obuka u najboljim učionicama Egipta. Mislio je da je zato najpodobniji za lidera Izraelaca (Dela7:25). Međutim, Bog nije stojao uz njega sve dok, četrdeset godina kasnije, nije zdrobio njegove najjače strane. Tada je Mojsije rekao: "Gospode, nisam ja osoba za toliki posao. Nisam dobar govornik... Molim Te pošalji nekog drugog" (2.Mojs.3:11; 4:10,13, Living Bible prevod). Tada ga je Bog podigao i moćno upotrebio.

Bog mora da čeka da naša samodovoljnost i samopouzdanje bude zdrobljeno, da postanemo slomljeni i da više nemamo visoke misli o sebi ili svojim mogućnostima. Tada On bezrezervno može da nam se poveri.

Gladan Boga

Treće, Jakov je bio blagosloven na mestu gde je bio ozbiljan i *gladan* za Bogom. "*Neću te pustiti*", vikao je, "*dok me ne blagosloviš*" (stih 26). Kako je samo Bog iščekivao dvadeset dugih godina da bi čuo te reči od Jakova. Onaj ko je potrošio svoj život grabeći prvorodstvo, ženu, novac i imovinu, sada sve to pušta i grabi se za Boga. To je bila tačka prema kojoj je Bog radio sve vreme u Jakovljevom životu. Mora da se obradovalo Božije srce kada je Jakov konačno izgubio svoj pogled na privremene zemaljske stvari i počeo da čezne i žedni za sâmim Bogom i za Njegovim blagoslovom. Rečeno nam je kod Osije 12:5 da je Jakov plakao i molio za blagoslov te noći kod Fanuila. Koliko je samo bio drugačiji čovek te noći u poređenju sa ranijim godinama kada je samo želeo stvari ovoga sveta. Božiji postupci sa njim su konačno urodili plodom!

Pre nego što je blagoslovio Jakova, Bog je oprobao njegovu revnost. "*Pusti me da idem*", rekao je Jakovu, probajući da li će Jakov biti zadovoljan tim što je već dobio ili će tražiti više. To je bilo upravo kako je kasnije Ilija oprobavao Jelisija. "*Pusti me da idem*", ponavljao je Ilija, ali Jelisije nije dopustio da ga se 'otarasi' - i tako je dobio dvostruku meru Ilijinog duha (2.Car.2). Slično tome, Isus je oprobavao svoja dva učenika koji su išli za Emaus (Luka 24:15-31). Kada su stigli do njihove kuće Isus se ponašao kao da hoće da produži dalje, ali dvojica učenika Ga nisu pustila - i dobili su blagoslov kao rezultat.

Bog i nas oprobava. On neće blagosloviti čoveka u punini dokle god čovek ne postane zaista veoma ozbiljan za najbolje od Boga. Moramo biti žedni kao Jakov i kazati: "Gospode, u hrišćanskom životu ima mnogo više nego što sam ja iskusio do sada. Nisam zadovoljan. Želim svu puninu od Tebe po svaku cenu." Kada do te tačke dođemo, samo je mali korak do punine Božijeg blagoslova.

Zapazite u slučaju kod Fanuila, da je to bilo kada je Jakov bio u stanju slabosti (nakon što mu je kuk bio iščašen). Tada je rekao: "*Neću Te, Bože, pustiti.*" Bog je sa lakoćom mogao da ode i da ga ostavi, ali nije tako uradio. To je tako, kada je čovek najslabiji u sebi, tada ima najveću silu sa Bogom. Kao što je rekao apostol Pavle: "*Drago mi je što mogu da se pohvalim koliko sam slab; drago mi je da budem živa demonstracija Hristove sile, umesto da pokazujem svoju vlastitu silu i mogućnosti... jer kada sam slab, tada sam jak*" (2.Kor.12:9,10, Living Bible prevod). Božija sila se najefektivnije pokazuje u ljudskoj slabosti.

Tako je i sa Jakovom. Kada je poražen, slomljen i potpuno slab, tada mu Bog kaže: "Sada si *nadvladao*." Neko bi mislio da je Bog trebao reći: "Sada si konačno *poražen*", ali ne. Rečenica glasi: "Nadvladao si. Od sada ćeš imati silu sa Bogom i silu sa ljudima" (stih 28). Mi nadvladavamo onda kada Bog zdrobi našu ličnu snagu i samodovoljnost, kao što glase reči jedne pesme - "*Zarobi me, Gospode, i tada ću slobodan biti.*" Ovo je slavni paradoks hrišćanskog života.

Ako je igde postojala slika slabosti, zasigurno se videla u čoveku koji bespomoćno visi na krstu. Bičevan, maltretiran i na kraju razapet na krst, Hrist umire kao slab i iscrpljen čovek. Ali tu se pokazala Božija sila kako obara đavola i oslobađa čoveka (Jev.2:14; Kol.2:14,15). "Raspeti Hrist je Božija sila", pisao je Pavle Korinćanima. "Bio je razapet u slabosti, ali živi Božijom silom. Mi smo takođe slabi sa Njim, ali ćemo živeti sa Njim Božijom silom" (1.Kor.1:23,24; 2.Kor.13:4). Hrišćani iz Korinta su greškom smatrali da je dar govora u jezicima znak obdarenosti Božijom silom, i tako je Pavle morao da ispravi tu njihovu grešku. On im u suštini kaže: "Braćo, Božija sila se ne ogleda u daru govora jezicima. Hvala Bogu ako imate taj dar, ali nemojte praviti grešku. Božija sila se manifestuje jedino u i kroz krst. U ljudskoj slabosti se vidi sila Božija."

Sećam se da sam slušao Božijeg čoveka koji je govorio kako mu je Bog pokazao tajnu duhovne sile. Izvesno vreme je tražio od Boga neku spektakularnu manifestaciju. Konačno, Gospod ga je upitao: "Kako si primio oproštaj svojih greha?" Odgovorio je: "Gospode, uvideo sam da sam najveći grešnik na svetu i Ti si mi besplatno dao oproštaj greha." Tada mu je Bog rekao: "Sada uvidi da si najslabija osoba na svetu i imaćeš Moju silu." Od tada je počeo imati iskustva Božije sile u svom životu.

Put krsta je put sile. U kolikoj meri idemo tom stazom, onoliko ćemo imati Božiju silu u svom životu i ljudi će biti blagosloveni kroz naš život i službu. Kada se pet hlebova prelomi, tada - i ne pre toga - mnoštvo će biti nahranjeno.

Iskren sa Bogom

Konačno, Jakov je bio blagosloven kada je bio *iskren sa Bogom*. Bog ga pita: "Kako se zoveš?" Dvadeset godina ranije, kada ga je njegov otac isto to pitao, on je lagao i rekao: "Ja sam Isav" (1.Mojs.27:19), ali sada je iskren. On kaže: "Gospode, ja sam Jakov", drugim rečima, "Gospode, ja sam grabljivac, prevarant i trgovac." Sada u Jakovu nema lukavstva i tako je Bog mogao da ga blagoslovi.

Mnogo godina kasnije, kada je Isus pogledao Natanaila, sećate se šta je rekao: "Gle Izraelca - pravog Izraelca, originalnog Božijeg princa - u kome nema 'Jakova', nema lukavstva" (Jovan 1:47). To je ono što Bog čeka da vidi i u nama. Samo tada može da nam da silu.

Bog je blagoslovio Jakova kada je bio iskren, kada više nije hteo da se pretvara, kada je ispovedio: "Gospode, ja sam licemer. Sramota i pretvaranje je u mom životu." Ja vam kažem da je potrebna prava slomljenost u čoveku da prizna to iz dubine svog srca. Mnoge hrišćanske vođe govore reči slične ovima sa lažnom poniznošću - da steknu reputaciju da su ponizni. Ne mislim na tu vrstu odvratnosti. Ono na čega mislim jeste poniznost koja dolazi iz zaista slomljenog i skrušenog srca. To košta. Postoji toliko mnogo lukavstva u svima nama. Neka nam Bog bude milostiv zbog toga što se pretvaramo da smo tako posvećeni, a nismo. Hajde da žudimo celim srcem za ozbiljnošću, iskrenošću i otvorenošću, i tada neće biti ograničenja za Božiji blagoslov nad našim životima.

Rastuće sunce

Jakov je bio slomljen i time je postao Izrael. Sunce je konačno izašlo nad njegovim životom. Ovo svakako ne znači da je Jakov postao savršen. Bog je trebao da nastavi da ga disciplinuje, jer je još puno toga trebao naučiti. U 1.Mojsijevoj 33 i 34 čitamo o nekim Jakovljevim neposlušnostima i pogreškama.

Međutim, sunce je izašlo u njegovom životu i on je ušao u novu duhovnu ravan. Svetlost bez sumnje treba da raste u svom sjaju, ali to će doći kada sunce bude dospelo u podnevnu poziciju. Biblija kaže: "Put pravednika (opravdanog čoveka) je kao sjajna svetlost (sunca) koja postaje sve jača (od izlaska, pa dalje), do savršenog dana (podneva)" (Priče 4:18).

Tako je bilo sa Jakovom i tako mora biti sa nama. Ako se potčinimo Božijem postupanju sa nama, kao Jakov na posletku, svetlost od Boga će trajno da raste u našem životu. I dok sunce tako deluje, senka našeg sebičnog života će se stalno smanjivati sve dok nam sunce ne dospe iznad glave (kada se Hristos vrati ponovo), kada će senka potpuno nestati i kada će Hrist biti sve u svemu.

Kakvo je bilo Jakovljevo svedočanstvo u kasnijim godinama u vezi njegovog iskustva kod Fanuila? On nije nastavio da govori kako je tog i tog dana primio drugi blagoslov. Ne. Njegovo svedočanstvo je bilo nešto skroz drugo. U Jevrejima 11 nalazi se nagoveštaj u vezi Jakovljevog svedočanstva. Tamo se nalazi zapis o junačkim delima pojedinih velikana vere u Starom Zavetu – zatvaranje lavljih usta, podizanje mrtvih itd. Jakovljevo ime se takođe nalazi na listi i šta mislite da je zapisano o njemu? "*Obožavao je, oslanjajući se o vrh svog štapa*" (stih 21). Izgleda prilično neprikladno uvrstiti tako nešto u poglavlje puno spektakularnih događaja!

To što je radio Jakov sigurno ne liči na neko 'čudo vere', ali jeste bilo. To je možda veće čudo od drugih čuda koja su zapisana u tom poglavlju. Štap je postao neophodan Jakovu, jer je njegov kuk bio iščašen kod Fanuila. Oslanjajući se tako na štap, uvek bi se podsećao čuda koje je Bog ostvario u njegovom životu, u slamanju njegove tvrdoglave samovolje. Njegovo oslanjanje na štap sada simboliše njegovu bespomoćnu, iz trenutka u trenutak, zavisnost o njegovom Bogu. Sada je obožavao Boga kao slomljen čovek. Slavio je u svojoj slabosti i nedostatku – i *to* je bilo njegovo svakodnevno svedočanstvo. Tako je bilo i sa apostolom Pavlom. Tako je bilo sa svim čuvenim Božijim ljudima i ženama kroz sve vekove. Radovali su se u svojim ograničenostima, a ne u svojim dostignućima. Kakva lekcija za ponosite, samopouzdanе hrišćane 20-og veka!

Jakova vidimo kao proroka pri kraju njegovog života. Prorokovao je o budućnosti koja se ticala njegovih potomaka (1.Mojs.49). Samo čovek koji je bio pod Božijom rukom i koji se potčinio Božanskoj disciplini jeste kvalifikovan da prorokuje. Jakov je to iskustveno naučio. On nije bio teoretičar koji se kvalifikovao na seminarima. On je prošao kroz oganj i bio je kvalifikovan na Božijem univerzitetu. Poznavao je Božije tajne savete. Stvarno je bio Božiji princ. Kako je predivna stvar biti Bogom pročišćen. Kakvom rodnošću rezultira!

Primetite na kraju reč ohrabrenja koja se proteže kroz Bibliju. Bog Sebe naziva: "Bog Avramov, Isakov i Jakovljev." Ne 'Izraelov', nego 'Jakovljev'. Zaista predivno! On je Bog Jakovljev. Povezao je svoje ime sa imenom Jakova, grabljivca i prevaranta. Ovo je naše ohrabrenje. Naš Bog je Bog čoveka sa zamršenom ličnošću. On je Bog žene sa

teškim temperamentom. Koje značenje postoji u rečima psalmiste: "Bog Jakovljev je naše utočište" (Ps.46:7,11). On nije samo Gospod nad Vojskama, nego takođe i Bog Jakovljev. Slava neka je Njegovom Imenu!

Ono što je Bog započeo u nama, On će to i dovršiti. Koliko je bio savršen posao Oca u stvaranju i koliko je bio savršen posao Sina u izbavljenju, toliko će biti savršen posao Svetog Duha u našem posvećenju. Bog je veran.

"Onaj koji je upočeo dobar posao u nama, tako dobro će i nastaviti da nam pomaže u rastu u blagodati, dok Njegov zadatak u nama bude konačno dovršen onoga dana kada Isus Hrist ponovo dođe" (Fil.1:6, Living Bible prevod). On će dovršiti Njegov posao u nama kao što je dovršio u Jakovu, ali mi moramo odgovoriti kao što je Jakov odgovorio kod Fanuila. Svakako, ako ne sarađujemo sa Njim, nego osujetimo Njegov posao u nama, mi ćemo na kraju stojati pred Njim sa tragičnim gubitkom – besplodnim životom. Bog želi da budemo plodonosni, ali nas neće primoravati. On želi da nas preobrazi u ljude slične Hristu, ali nikada neće ići nasuprot našoj slobodnoj volji.

Staza ka Hristovom životu vodi preko krsta - biti 'slomljen' pred njim. Koja sila se oslobađa kada se razbije atom! Koja sila se može osloboditi kada je Božije dete slomljeno Njegovom Rukom!

Neka nas Gospod nauči ovu lekciju i neka je zapiše duboko u našim srcima.

TREĆE POGLAVLJE

Staza ka Hristovom životu

2. Biti ispražnjen

Put krsta uključuje ne samo biti *slomljen*, nego takođe i *ispražnjen*.

"*Ne više ja*", rekao je Pavle. On je dopustio da bude ispražnjen od svoga 'ja', tako da Hrist može živeti i vladati u njemu. Čak se i Isus ispraznio kada je sišao sa Božanskog prestola do užasnih dubina krsta (Fil.2:5-8). Krst će imati isti značaj u našem životu kao u životima Isusa i Pavla.

U ovom poglavlju pogledaćemo život Avrama da bismo videli šta znači biti ispražnjen. U Jakovu 2:23 Avram je nazvan 'prijatelj Božiji'. On je bio tip onih koji se danas u novozavetnom dobu nazivaju Božijim prijateljima. Isus je rekao svojim učenicima baš pre odlaska na krst: "Vi ste prijatelji ako me slušate (kao što je Avram činio). Više vas ne nazivam robovima, jer se gospodar ne poverava svojim robovima; sada ste Moji prijatelji, potvrđeni činjenicom da sam vam rekao sve što je meni Otac rekao" (Jov.15:14,15, Living Bible prevod).

U novozavetnom dobu Bog nas poziva da budemo ne samo Njegove sluge, nego Njegovi prijatelji - koji su ušli u Njegove tajne savete i koji razumeju sakrivene misterije Njegove Reči. Avram je bio takav prijatelj. Bog mu je otkrio svoje tajne (1.Mojs.18:17,19).

Bog je obilato blagoslovio Avrama. Nama se takođe kaže da "svi koji veruju Hristu (mogu) deliti isti blagoslov koji je Avram primio" (Gal.3:9, Living Bible prevod). Kakav je to bio blagoslov kojim je Bog blagoslovio Avrama? Božije obećanje Avramu bilo je: "*Blagosloviću te*" (1.Mojs.12:2). U prethodnom poglavlju smo videli šta znači biti blagosloven od Boga, ali Božije obećanje se ne završava sa: "*Blagosloviću te.*" On nastavlja da govori, "*...i ti ćeš biti blagoslov drugima.*" To je bila punina svrhe koju je Bog imao za Avrama i to jeste Njegova svrha za nas danas. Ne samo da ćemo biti blagosloveni nego i kanal kroz koji će taj blagoslov uticati na druge.

Galatima 3:14 pojašnjava da je Avramov blagoslov za nas danas povezan sa darom Svetog Duha. Sveti Duh je taj koji nam prenosi taj izobilni Hristov život i onda taj isti život poslužuje drugima kroz nas.

U Jakovu 2:21-23 gde je Avram nazvan Božijim prijateljem spomenuta su dva događaja iz Avramovog života:

(a) *Njegovo verovanje Bogu kada mu je On rekao da će dobiti sina* (stih 23 ukazuje na 1.Mojs.15:6)

(b) *Njegovo prinošenje Isaka kada to Bog traži od njega* (stih 21 ukazuje na 1.Mojs.22:5).

Jakov je spojio oba slučaja koja su opisana u 1.Mojsijevoj 15 i 22 kada je hteo da kaže da je Avram nazvan Božijim prijateljem. Ta dva poglavlja u 1.Mojsijevoj opisuju dva važna perioda u Avramovom životu. Štaviše, u ta dva važna poglavlja nailazimo na prva pojavljivanja dve važne reči u Bibliji - "vera" (1.Mojs.15:6) i "obožavanje" (1.Mojs.22:5).

Pošto je celo Sveto Pismo nadahnuo od Boga, mora postojati neka značajnost koja je povezana sa prvim pojavljivanjem jedne važne reči u Svetom Pismu. Iz tog razloga, ova dva odeljka Svetog Pisma će nas mnogo toga naučiti u vezi značenja vere i obožavanja.

To su dve lekcije koje je Avram trebao da nauči - šta znači *verovati* Bogu i šta znači *obožavati* Boga. Oboje je moguće jedino ako prihvatimo krst kao instrument našeg 'pražnjenja'.

Imati pouzdanje u Boga

Avram je trebao da nauči da imati pouzdanje u Boga ne znači samo intelektualno verovanje, nego i biti ispražnjen od samodovoljnosti i samozavisnosti.

U 1.Mojsijevoj 15 (gde se reč 'vera' pojavljuje u 6-om stihu), zapis počinje rečima "Posle ovih stvari..." (stih 1). Prethodno poglavlje, na koje se odnosi ovaj izraz, ukazuje da je to bilo vreme velike pobede u Avramovom životu. Sa 318 neobučenih slugu, on je izašao i porazio vojske četiri kralja. Zatim, na kraju svega toga, poneo se toliko plemenito pred kraljem Sodoma da je odbio da primi bilo kakvu naknadu za svoj trud. Bog mu je čudnovato pomogao u obe ove prilike. Sada, u času svoje pobede, Avramu je bilo lako da se oseća samodovoljno.

U to vreme Bog je progovorio Avramu i rekao da će imati sina. I ne samo to, nego je još rekao da će kroz tog sina doći potomstvo koje će biti brojno kao nebeske zvezde. Ovo je izgledalo skoro nemoguće, ali Avram je verovao Gospodu (1.Mojs.15:6). Jevrejska reč prevedena ovde sa 'verovao' jeste 'aman', što je reč koju koristimo na kraju naših molitvi 'amin'. Ta reč znači, "Tako će biti". Kada je Bog govorio Avramu da će imati sina, on je odgovorio sa 'amin', što u suštini znači: "Gospode, ja ne znam kako će se ovo desiti, ali pošto si ovo Ti rekao, verujem da će se to zbiti."

Božije obećanje je izgledalo teško jer Sara nije više mogla roditi. Naravno, sâm Avram je još bio plodan. Dakle, bilo je neke šanse. Drugim rečima, obećanje nije baš doslovno bilo *nemoguće*, ali za sigurno jeste bilo *teško*.

Pomaganje Bogu da izađe iz škripca

Nakon što je čuo od Boga obećanje, Avram mora da je u sebi razmišljao i rekao: "Dobro, mislim da treba da pomognem Bogu u ovoj situaciji, pošto Sara ne može da rodi." I tako on spremno prihvata Sarin predlog da se spoji sa Agarom, njegovom sluškinjom. Iskreno je želeo pomoći Bogu. Imao je osećaj da Bog ima poteškoće davši obećanje koje, ljudskim jezikom rečeno, ne može biti ispunjeno. Božiji ugled je stavljen na rizik. I tako da bi sačuvao Boga od ove neugodne situacije Avram se spojio sa Agarom i proizveo Ismaila! Međutim, Bog odbacuje Ismaila kao neprihvatljivog, jer je bio proizvod ljudskog truda.

Toliko mnogo motivacije za hrišćanski rad u današnje vreme, avaj, proističe iz istog telesnog razmišljanja kakvo je Avram imao. Vernicima se govori da Bog zavisi od njihovog napora i da, ako Ga iznevere, Njegova namera neće biti izvršena! Stvari očigledno nisu izašle tačno onako kako je Bog planirao i On sada kao rezultat toga ima poteškoće! Neka ohrabrenja za hrišćansku službu odaju utisak da je svemogući Bog trenutno iscrpljen i očajnički potrebuje našu pomoć!

Bez sumnje, Bog koristi ljudsko posredništvo za sprovođenje Njegovih namera. On je dobrovoljno prihvatio ovo ograničenje zato što želi da imamo privilegiju da saradjujemo sa Njim u Njegovom radu. Međutim, to sigurno ne znači da će posao ostati nedovršen ako Mu ne budemo poslušni. Ne. On je suveren. Sigurno da postoji posao za Isusa koji možemo raditi, ali ako to ne radimo, On će samo proći kraj nas i dati taj posao nekom drugom – a mi ćemo izgubiti privilegiju da budemo Božiji saradnici. Slabašni čovek neće sprečiti Boga da sprovede svoj program.

Bog može uraditi svoj posao vrlo dobro i bez naše pomoći. Treba da shvatimo tu činjenicu. *Ako naša služba Bogu potiče od bilo koje ideje da pomažemo Bogu u Njegovim poteškoćama, jedino što ćemo proizvesti jesu neprihvatljivi 'Ismaili'.* Služba koja ima svoje korene u ljudskoj energiji, telesnom razumu, ljudskim sposobnostima i prirodnim talentima (čak i njihovom najboljem izdanju), potpuno je neprihvatljiva za Boga. Ismail može biti vrlo pametan i impresivan. Avram čak može vapiti ka Bogu govoreći: *"O da bi Ismailo živio pred Tobom"* (1.Mojs.17:18), ali Božiji odgovor je: „Ne. Rođen je kroz tvoju snagu, Avrame. Dakle, ne mogu ga prihvatiti, koliko god da je dobar.”

Isto tako je sa službom koja ima svoje poreklo u nama samima. Bog je onda nije prihvatio i neće je ni danas prihvatiti! Ako ima bilo kakvog ljudskog objašnjenja za našu hrišćansku službu - ako je to jedino rezultat izvrsne teološke obuke koju su naši oštri umovi usvojili, ili je omogućena pošto imamo novac da izdržavamo sebe u hrišćanskom poslu - tada, koliko god impresivno naš rad izgledao u očima ljudi, u dan probe biće spaljen kao drvo, seno i slama. Taj dan će otkriti mnoštvo *'Ismaila'* proizvedenih od strane dobronamernih hrišćana koji nikada nisu bili ispražnjeni od svoje samodovoljnosti. Jedini rad koji će trajati u večnosti je onaj koji je učinjen u poniznoj zavisnosti od Božanskog Svetog Duha. Neka nam Bog pomogne da savladamo ovu lekciju sada, umesto da žalimo pred Hristovim sudom.

Dela vere

Naš sebični život je toliko podmukao i prevaran da može da uđe u samu svetinju Božiju i pokuša tamo da Mu služi. Moramo paziti na to i usmrtiti naše 'ja' čak i kada ono traži da služi Bogu.

Božiji posao treba da bude delo vere - a to je delo koje ima poreklo u čovekovoj bespomoćnoj zavisnosti od Boga. Dakle, ne radi se o tome koliko je efektivan naš posao u očima ljudi ili u našim vlastitim očima. Važno pitanje je da li je naš posao rezultat rada Svetog Duha ili našeg vlastitog rada. Bog nije toliko zainteresovan koliko je urađeno, nego *čijom silom je došla energija za rad. Da li je posao urađen kroz moć novca i intelektualnih mogućnosti ili kroz snagu Svetog Duha?* Ovo je stvaran test duhovnog posla, dela vere.

Drugim rečima, Bog je više zainteresovan za kvalitet nego za kvantitet. Božiji istinski rad se danas sprovodi, kao i od starine, ne kroz ljudsku snagu ili moć, nego kroz silu Svetog Duha (Zah.4:6). Mi zaboravljamo ovu istinu na našu štetu.

Ljudski ekstremitet – Božija prilika

Isak, nasuprot Ismailu, nije bio proizvod Avramove jačine. Avram je do tada postao *sterilan* (ovo je jasno iz Rim.4:19, gde je rečeno ne samo za Sarinu utrobu, nego i da je Avramovo telo bilo 'mrtvo'). Isak se rodio tako što je Bog osnažio polno onemoćalog Avrama. Ovakva vrsta službe će trajati večno. Jedan 'Isak' vredi hiljadu 'Ismaila'. Avram je mogao zadržavati Ismaila neko vreme, ali konačno Bog je tražio da ga otera (1.Mojs.21:10-14). Svi 'Ismaili' će biti oterani jednog dana. Jedino je Isak mogao ostati sa Avramom. Ovde imamo duhovnu lekciju. Jedino služba koja je rezultat Božijeg rada kroz nas ostaće za večnost. Sve drugo će biti spaljeno. Možda ste čuli za izreku: "Samo jedan život koji će uskoro biti prošlost; jedino što je urađeno za Hrista ostaće." Bilo bi prikladnije reći: "Jedino što je Hristos radio kroz mene ostaće."

Samo ono što je "od Njega, kroz Njega, i za Njega" (Rim.11:36) ostaće za večnost. (Pogledajte moju knjigu 'Živeti kao što je Isus živeo' za potpunije izlaganje ovoga).

Pavle je živeo i trudio se prema onome koliko je Bog živeo i radio kroz njega (Gal.2:20 i Kol.1:29). Stoga je njegov život i trud bio tako efektivan. On je živeo verom i on je radio verom.

U 1.Mojs.16:16 čitamo da je Avram imao 86 godina kada je Agara rodila Ismaila. Odmah u sledećem stihu (1.Mojs.17:1) čitamo da je Avram imao 99 godina kada mu se Bog ponovo javio. Ovde vidimo razdoblje od 13 godina i to su bile godine kada je Bog sačekao da Avram postane polno nemoćan. Bog nije mogao da ispuni svoje obećanje dok Avram nije polno onemoćao. To je Božiji način za sve Njegove sluge. On ne može da radi kroz njih dok ne spoznaju svoju nemoć. I u nekim slučajevima, Bog mora da čeka mnogo godina.

Avram je trebao da uči šta zapravo znači verovati Bogu. Trebao je naučiti *da jedino kada postane nemoćan, tada će zapravo praktikovati veru*. U Rim.4:19-21 čitamo da iako je Avram znao da je njegovo telo nemoćno da proizvede sina, ipak ga to nije zabrinjavalo. Bio je jak u veri i proslavio je Boga kroz veru da je On potpuno u mogućnosti da izvrši ono što je obećao. On se nije pokolebao neverom jer su njegove stope čvrsto stajale na Božijoj Reči koja mu je bila upućena. Međutim, kada je Avram mogao uvežbati takvu veru? Jedino kada je došao do kraja svakog pouzdanja u svoje lične sposobnosti. Mi takođe možemo vežbati pravu veru jedino kada dospemo u stanje potpune bespomoćnosti. To su Božiji putevi, tako da se nijedno telo nikada ne može pohvaliti u Njegovoj prisutnosti.

To svakako *ne znači* da mi ne radimo ništa. Ne. Bog ne želi da budemo sniženi do stanja neaktivnosti. To je pogrešna krajnost sa druge strane. Bog je koristio Avrama da bi proizveo Isaka. Nije Bog sve sâm učinio, jer Isak nije rođen bez da je Avram učinio svoj deo. Ne. Međutim, postojala je razlika između rođenja Ismaila i Isaka. U oba slučaja otac je Avram, ali u prvom slučaju se radi o zavisnosti o Avramovoj vlastitoj snazi, a u drugom slučaju se radi o zavisnosti o Božijoj snazi. U tome je bila razlika – i koliko bitna razlika!

Ne pouzdavanje u telo

Na kraju trinaeste godine čekanja Bog se javio Avramu i dao mu zavet obrezanja (1.Mojs.17:11). Obrezanje je podrazumevalo odsecanje i odbacivanje ljudskog tela. Ono simboliše odbacivanje pouzdanja u sebe – kao što to Pavle objašnjava u Filipljanima 3:3 "*Mi smo obrezanje...koji se ne pouzdajemo u telo.*"

Zapazite da je iste godine kada je Avram poslušao Boga i obrezao se Isak bio začet (1.Mojs.17:1 i 21:5). Ovde imamo da naučimo lekciju. Bog čeka da naučimo da se ne pouzdajemo u sebe i naše mogućnosti. Kada konačno dođemo do tog nivoa da shvatimo da je nama nemoguće, samima po sebi, da služimo Bogu i da Mu ugodimo (Rim.8:8) i kada počnemo da se pouzdajemo u Boga da radi kroz nas - tada nas On podiže i čini kroz nas posao za *večnost*. U 85-oj godini rođenje deteta Avramu izgledalo je *teško*. Do 99-e je polno onemoćao i ono što je pre izgledalo teško, sada je postalo nemoguće. Tada je Bog delovao.

Neko je rekao da u pravom Božijem poslu postoje tri stadiuma – *teško, nemoguće, učinjeno!* Ljudski razum nailazi na poteškoće da sledi takvo razmišljanje, jer duhovna istina jeste bezumlje za prirodni um, ali to je Božiji način.

Nijedno telo nikada neće biti u mogućnosti da se proslavi u Božijoj prisutnosti, kako sada tako ni u večnosti (vidi 1.Kor.1:29). Bog radi sve dok Hrist konačno zadobije prevažnost u svemu (Kol.1:18). Ako bi u nebu postojao nekakav posao koji će večno vrediti, a koji je učinjen ljudskom genijalnošću i pameću, tada bi kroz večnost neki čovek bio u mogućnosti da uzme zaslugu za to. Međutim, Bog će se pobrinuti da to ne bude tako. Sva ta služba za ljudsku slavu biće spaljena pred Hristovom sudijskom stolicom. Ovde na zemlji čovek može uzeti zasluge za nešto što radi, ali to će sve biti svedeno na pepeo pre nego što dođemo do obale večnosti. U tim danima Bog će sakupiti sve stvari u Hristu i onda će kroz sve vekove Hristos jedino imati prevažnost.

Džesi Pen-Luis (Jessie Penn-Lewis) je bila žena čija pisanja su pomogla mnogim ljudima da razumeju put krsta. Oko deset godina nakon njenog obraćenja, kada je tražila da bude ispunjena Svetim Duhom, ona priča kako je dobila zastrašujuće otkrivenje. Videla je ruku koja nosi zavežljaj prljavih krpa i blagi glas joj je rekao: "Ovo je proisteklo od sve tvoje službe Bogu u prošlosti." Ona je negodovala govoreći da je godinama bila posvećena Gospodu. Međutim, Gospod joj je odgovorio da je sva njena služba bila 'posvećeno JA', što je proisteklo od njene (lične) energije i njenih vlastitih planova. Tada je čula jednu reč koja joj je bila upućena: "Raspet!" Mislila je: "Nisam tražila da budem razapeta, nego da budem ispunjena." Ipak, smirila se na toj jednoj reči i došla do poznanja Isusa kao vaskrslog Gospoda!!

'Ja' mora biti razapeto pre nego što nam Bog može dati mesto u bilo kakvoj službi. Mi možemo služiti Bogu celim srcem i tada reći: "Gospode, molim te prihvati ove Ismaile koje sam proizveo." Bog će reći: "Ne!" On će i sada reći: "Ne", a On će i u večnosti reći: "Ne."

Zavisnost o Svetom Duhu

Hajde da proverimo sebe u jednoj oblasti - u oblasti molitve. Da li zaista znamo šta znači moliti, što Biblija naziva *'molitvom vere'*? Samo kada stignemo do kraja sa samima sobom možemo ovako moliti, jer prava molitva, kao što O.Hallesby reče jeste jednostavno ispovedanje naše bespomoćnosti Bogu. Nema zasluge u izgovaranju lepih, rečitih i impresivnih molitvi. Ovakvo *obično* moljenje mogu svi da rade – čak i neznabošci. Međutim, molitva vere može doći jedino od onoga koji prepoznaje svoju nemoć i potpunu bespomoćnost bez Boga. To znači *"moliti u Duhu"* (Ef.6:18) i to je jedina vrsta molitve koja donosi odgovor. Kao što je neko rekao: "Ono što danas treba nije više molitvi, nego više uslišenih molitvi." Nemojmo se varati kao neznabošci, da su Bogu ugodne naše mnogobrojne molitve. Ne. Molitva nema vrednost pred Bogom ukoliko ne proizilazi iz prepoznavanja naše vlastite nemoći.

Toliko malo današnjeg evanđeoskog rada je delo vere. Imamo toliko mnogo elektronskih uređaja i druge priručnike koji nam pomažu u našoj službi Gospodu, da su mnogi od nas, skroz nesvesno, zavisni od njih, radije nego od Gospoda. Danas izgleda kao da nije potrebno biti ispunjen Svetim Duhom da bi služio Gospodu. Nekome je samo potreban audio rekorder, par hrišćanskih filmova, audio-vizuelna pomagala i neki poslovni bogataš koji će omogućiti finansijsku podršku. Ako ovome dodamo da neko poseduje još i dinamičnu prirodu i govorništvo, ili uvežbani glas za pevanje, on može ići da "zadobija duše za Hrista"!

Koliko se samo udaljilo evanđeosko hrišćanstvo od vere apostola! Kakva je tragedija što su tehnika i poslovni svet ušli u Božiju svetinju. Nemojmo se nikada prevariti kroz, naoko, uspeh ovih metoda. Možemo nakupiti i statistike o našim "obraćenjima", ali u večnosti ćemo shvatiti da su bila lažna. Nebo se ne raduje zbog naših napora, zato što nismo oslobađali duše od njihove samocentričnosti, nego smo ih samo zabavili i dali im ugodno vreme.

Božiji put se nije promenio. Danas nam je isto potrebno da budemo ispražnjeni od samodovoljnosti i ispunjeni Božijim Duhom - ako želimo da proizvedemo 'Isaka' koji je Bogu ugodan. Biblija kaže: *"Proklet da je čovek koji se oslanja na čoveka i koji od svoje samodovoljnosti pravi ruku oslonca...biće kao nerodno drvo"* (Jer.17:5, parafrazirano). Koliko god da takav čovek odaje privid rodnosti pred drugima, on će u večnosti stojati kao nerodno drvo, jer njegov rad ima poreklo u njemu samom i u osloncu na ljudsku energiju i ljudske resurse. Sa druge strane, tamo kaže: *"Blagosloven čovek koji veruje Gospodu i kome je Gospod pouzdanje. On je kao drvo zasađeno pokraj reke, kojem korenje dopire do duboke vode...njegovo lišće ostaje zeleno i nastavlja da rađa svoje izvrsne plodove"* (Jer.17:7,8 Living Bible prevod).

Da primenimo ilustraciju prema onoj koju nalazimo u 1.Kor.3:10-15. Čime gradimo? Drvetom, senom i slamom, ili zlatom, srebrom i dragim kamenjem? Jedna unca zlata vredi više nego tone slame, nakon što vatra učini svoj deo posla. Jedino originalna dela vere ostaće nakon tog dana testiranja.

Svršetak našeg 'ja'

U knjizi Edite Šefer (Edith Schaeffer) „L'Abri“, ona sumira kako je Bog doveo njenog muža Fransisa Šefera (Francis Scheffer) i njegove saradnike iznova i iznova do tačke potpune bespomoćnosti. Više nego jednom nisu nalazili izlaz iz ćorsokaka u kojem su se našli. Neprijatelji Evanđelja su više puta zamalo slavili pobjedu. U svojoj nesposobnosti oni su tražili Boga da radi u njihovu korist. I On je to uradio, ne samo jednom ili dva puta, nego se to ponavljalo stalno. Ovo je tip posla - *dela vere* - koji će ostati za večnost.

Veličina posla nije ono što impresionira Boga. Svet gleda na veličine i brojeve, ali Bog gleda na *dela vere* – čak i kada bi bila veličine zrna gorušice.

Dakle, kada nas Bog dovede do kraja nas samih i oiviči nas sa svih strana i razbije sve naše nade, primimo to k srcu! On nas je spremio za veću iskorišćenost time što nas je doveo do mesta da vidimo svoju nemoć. Osposobio nas je da proizvodimo Isake.

Tako je i Isus pripremio apostole za Njegovu službu. Šta mislite da bi inače bila svrha tih tri i po godine obučavanja? Nisu oni učeni da pišu školske teze koje će im pribaviti doktorat iz teologije! Neki danas smatraju da će tako biti spremljeni da služe Gospodu, ali Isus nije zato obučavao svoje apostole. Nijedan od dvanaest apostola (osim možda Juda Iskariot!) ne bi mogao proći sa dobrim ocenama iz osnova teologije (po našem ocenjivanju), čak i da su pokušavali. Isus je njih obučavao da nauče prvenstveno jednu lekciju, da bez Njega ništa ne mogu činiti (Jovan 15:5). I kažem vam, čovek koji je savladao tu lekciju vredi više nego stotinu profesora teologije koji nisu naučili tu lekciju.

Potpuna zavisnost od Boga jeste znak pravog Božijeg sluga. To je bila istina čak i za Gospoda Isusa Hrista kada je boravio na zemlji kao sluga Jehove. U proročkom ukazivanju na Njega kod Isaije 42:1 Bog kaže: *"Pogledajte mog slugu kojeg ja podržavam."* On nije stojao svojom snagom, Bog ga je podržavao. Pošto je Hrist sebe ispraznio, Bog je stavio svog Duha na Njega, kao što se u nastavku stiha to govori. Samo na one koji su došli do kraja samih sebe i ispraznili sebe od samopouzdanja i samodovoljnosti Bog izliva Svog Duha.

Pogledajte neke značajne Isusove izjave koje jasno pokazuju u kojoj meri je On bio ispražnjen od svog 'ja'. *"Sin ne može ništa činiti sam od sebe... Ja sam od sebe ne mogu učiniti ništa... Ne radim ništa sâm od sebe... Nisam govorio sâm od sebe, nego Otac koji me je poslao, On mi je dao zapovest šta treba da govorim i šta da kažem... Reči koje vam govorim, ne govorim ih sâm od sebe"* (Jovan 5:19,30; 8:28; 12:49; 14:10).

Zadivljujuće! Savršeni, bezgrešni Božiji Sin živeo je po veri. Ispražnjen od sve zavisnosti od samoga sebe, u potpunosti je zavisio od svog Oca. Stoga Bog poziva i nas da živimo tako.

Kada smo samodovoljni mi *pokušavamo da koristimo Boga* da nam pomogne da Mu služimo, ali kada smo ispražnjeni *Bog može nas da koristi*.

A.B.Simson (A.B.Simpson), veliki Božiji čovek koji je osnovao "Christian and Missionary Alliance" kaže kako je on naučio ovu lekciju u svom ličnom životu. Kao mladi pastor mučio se da služi Bogu svojim vlastitim snagama sve dok se njegov

zdravlje nije slomilo. Shvatio je da je koristio Boga. Otada pa na dalje on bi dopustio da Bog njega koristi. On je izrazio svoje iskustvo kroz reči dobro poznate himne:

*"Nekada je to bio moj rad, Njegov od sada će biti;
Nekada sam pokušavao koristiti Njega, sada On mene koristi;
Nekada želeo sam silu, a sada Silnoga;
Nekada zbog sebe sam se trudio, sada za Njega Samoga."*

To znači imati *pouzdanje* u Boga. I ovo je bila prva lekcija koju je Avram trebao da savlada.

Obožavanje Boga

Druga lekcija koju je Avram trebao da nauči bila je pravo značenje obožavanja. Ako pouzdanje u Boga znači *ispražnjenost od samopouzdanja i samodovoljnosti*, onda obožavanje Boga znači *ispražnjenost od svega* (uključujući i posedovanje stvari).

Kao u 1.Mojs.15, tako i u 1.Mojs.22 zapis započinje sa izrazom: "Nakon toga..." Kada pogledamo na situaciju nastalu odmah nakon tog časa probe, ovde takođe vidimo Avrama u pobedničkoj poziciji. Neznabožac je došao k njemu i rekao: "Avrame, posmatrali smo tvoj život i znamo da je Bog sa tobom šta god da činiš" (1.Mojs.21:22). Bez sumnje, oni su doznali za čudesan način kako je Sara zatrudnela i bili su ubeđeni da je Bog sa ovom porodicom. Ismailo je bio ispraćen. Isak je sada bio miljenik Avramovog srca. Avram se sada nalazio u smrtnoj opasnosti da izgubi svoju prvu ljubav i odanost prema Bogu. I tako ga je Bog iznova oprobao i rekao mu da prinese Isaka kao žrtvu.

Žrtva i obožavanje

Jesmo li ikada čuli da nas Bog poziva na jedan tako naporan i težak zadatak ili smo samo čuli kako nas On sve vreme teši obećanjima? Oswald Čembers (Oswald Chambers) je rekao da ako nikada nismo čuli da nam Bog govori teške reči, pitanje je da li smo ikada *stvarno* čuli da nam Bog govori.

Lako je našem telesnom umu da umisli kako mu Bog sve vreme govori utešna obećanja. Pošto nam se ne sviđa težak put, možemo biti gluvi za Božiji glas kada nas poziva na težak zadatak.

Ali Avram je imao uho da čuje i imao je srce koje je bilo voljno da poslušati šta god da Bog zapovedi. Ustao je rano sledećeg jutra i otišao da poslušati (stih 3). Zapis nam ne govori kroz šta je stari patrijarh sve prošao tokom prethodne noći nakon što mu je Bog progovorio. Siguran sam da te noći nije spavao. Mora da je bio budan i više puta odlazio da gleda svog voljenog sina; suze su morale kotrljati niz njegovo lice dok je razmišljao o tome šta mora da mu uradi. Kako je Avramu bilo teško da žrtvuje sina u svojoj starosti, ali bio je spreman da po svaku cenu poslušati Boga. Oko pedeset godina ranije, stavio je svoju ruku na plug kada ga je Bog pozvao u Uru i sada se neće okretati natrag. Ono što je Avram rekao bilo je rečeno nečijim rečima:

*"Sačuvaj me od gledanja natrag,
Ručke su moga pluga suzama okvašene,
raonici rđom načeti.
I opet, i opet moj Bože! Moj Bože!
Sačuvaj me od povratka natrag."*

Nije bilo ni prigovora, ni pitanja. Avram nije rekao: "Gospode, do sada sam bio veran. Zašto tražiš još i ovu tešku stvar?" Niti je rekao: "Gospode, ja sam već do sada toliko žrtvovao - mnogo više nego svi oko mene. Zašto me pozivaš na veće žrtve?" Mnogi vernici često upoređuju svoje žrtvovanje sa žrtvovanjem drugih i odugovlače kada ih Bog pozove da idu dalje od onih okolo, ali kod Avrama nije bilo tako. Nije bilo nikakvog ograničenja za poslušnost, niti kraja njegovoj voljnosti da žrtvuje za svog Boga. Nije čudo što je postao Božiji prijatelj.

Dok je odlazio da žrtvuje Isaka, u Avramovom srcu je postojala vera da će Bog nekim načinom vratiti njegovog sina iz smrti. Jevrejima 11:19 nam to kaže. Bog je već tada dao predukus sile uskrsnuća kroz njegovo vlastito telo i Sarino, rođenjem Isaka. Zsigurno ne bi takvom Bogu predstavljao problem da vrati Isaka natrag u život, koji je žrtvovan na oltaru. I tako Avram kaže svojim slugama kada ih je ostavio u podnožju brda Morije: "Ja i mladić ćemo se popeti i žrtvovati, i ponovo (obojica) vratiti (nazad) vama" (stih 5.) Bila je to reč vere. On je verovao da će se Isak sa njim vratiti nazad.

Zapazite takođe da on svojim slugama kaže: "Otići ćemo da obožavamo Boga." On nije prigovarao da Bog od njega traži nešto previše, niti se hvalio u vezi zadivljujuće žrtve koju treba da učini za Boga. Ne. Avram nije pripadao kategoriji onih koji lukavo informišu druge o žrtvama koje su uradili za Boga. Avram je rekao da ide da obožava svog Boga i mi ovde razumemo nešto od pravog značenja obožavanja.

Setite se kako je Isus rekao: "*Avram se radovao da vidi Moj dan; i video je, i obradovao se*" (Jovan 8:56). To se sigurno odnosi na ovaj slučaj kada je na brdu Morija Avram video Hristov dan. Ostareli patrijarh je tog dana proročkom vizijom u svom vlastitom delu video sliku (makar mutnu) kada će Bog Otac sâm položiti svog jedinorodnog Sina na brdu Golgoti i prineti Ga kao žrtvu za grehe čovečanstva. I toga dana na brdu Moriji Avram je saznao nešto o tome šta će koštati Božije srce da izbavi nevaljali svet. Došao je do nivoa bliskog zajedništva sa Božijim srcem tog jutra. Da, on je obožavao Boga – ne samo lepim rečima i pesmama, nego skupom poslušnošću i žrtvom.

Duboko i blisko poznanje Boga može doći jedino kroz takvu poslušnost. Mi možemo nakupiti puno tačnih teoloških informacija u naš razum, ali pravo duhovno poznanje može doći jedino kada sve predamo Bogu. Drugog puta nema.

Darodavac ili Njegov dar?

Avram je ovde bio oproban da li će više voleti Darodavca ili Njegov dar. Isak je bez sumnje bio Božiji dar, ali Avram je bio u opasnosti da ima jednu neobičnu privrženost prema svom sinu. Isak je postao idol koji je mogao da zamrači Avramovu duhovnu viziju. I tako je Bog intervenisao da spasi Avrama od takve tragedije.

U svojoj knjizi 'Potraga za Bogom' Tozer (A.W.Tozer) govori o *blagoslovenosti posedovanja ničeg* (blagoslov nemaština). Bog je učio Avrama na brdu Moriji o blagoslovenosti ispražnjenosti od svega i o nemaštini. Pre toga dana, Avram je držao Isaka u duhu posedništva, ali nakon što je položio svog sina na oltar i prineo ga Bogu, on nikada više nije posedovao Isaka. Da, istina je da je Bog vratio Isaka Avramu i da ga je opet imao kod sebe u kući, ali Avram više nikada nije posedovao Isaka kao nešto svoje. Isak je od tada postao Božiji i Avram je držao Isaka kao što upravitelj drži imovinu svoga gospodara. Drugim rečima, imao je Isaka, ali ga više nije posedovao.

Ovakav treba da bude naš stav prema stvarima ovog sveta. Možemo ih imati i koristiti, ali nikada ne treba da se vežemo ni za jednu od njih. Sve što imamo treba da je stavljeno na oltar i potpuno predato Bogu. Ništa ne smemo *posedovati*. Možemo zadržati samo ono što nam Bog vrati nazad sa žrtvenika – a čak i to treba da držimo samo kao upravitelji. Samo tada možemo u istini obožavati Boga. To je staza ka slavi Hristovog života.

Ovaj princip se ne primenjuje samo za materijalne stvari. Primenjuje se isto tako na duhovne darove. Moguće je da držimo čak i darove Svetog Duha na *posesivan* način. Zar nije Isak bio dar od Boga? Zašto ga onda Avram nije mogao zadržati? Razumljivo je zašto je Ismailo bio oteran, jer nije bio obećano potomstvo, ali slučaj sa Isakom je drugačiji. On je bio Božiji dar, proizveden u Božijoj sili. Zašto je Avram i njega morao da pusti?

I tako takođe možemo da raspravljamo. Možemo da razumemo potrebu da predamo našu privrženost za stvari ovog sveta, ali zasigurno (kaže nam naš osećaj) možemo zadržati one darove koje nam je sâm Bog dao. Međutim, Bog kaže: "Ne. Položi čak i tvoje duhovne darove (koje sam ti ja dao) na oltar i vrati mi ih, da ne bi ispunili tvoj život i zamračili tvoj pogled na Mene, Darodavca." Bog želi da budemo oslobođeni od svake neuredne privrženosti čak i prema najsvetijim darovima Duha koje nam je dao. On želi da žrtvuujemo čak i 'Isake' koje smo dobili od Njega i da se ne vezujemo ni za jednoga od njih. Zar nije upravo ovo ono što mnogi vernici nisu videli? Predali su svoje 'Ismaille', ali ne i 'Isake'. Predali su grešne stvari, ali darove koje im je Bog dao sada koriste da proslave sebe – kao mlađi sin koji je uzeo darove svog oca i potrošio ih na sebe.

Šta je ono što ispunjava našu viziju – naši darovi i naša služba, ili sâm Darodavac? Ovo pitanje treba stalno da postavljamo sebi. Mi smo najviše u opasnosti kada nas Bog mnogo blagoslovi i moćno koristi. Tada je lako da izgubimo naš pogled na Boga. Potrebno je da se iznova i iznova vraćamo do oltara brda Morije i da iznova damo sve naše Bogu.

Pravo obožavanje počinje kada sâm Darodavac ispunjava naše srce i našu viziju. Samo tada možemo bezbedno koristiti Njegove darove. U suprotnom ćemo zlostavljati Božije darove i prostituisati ih za sebičnu upotrebu. Zar nije upravo to razlog tolike zloupotrebe darova Svetog Duha u naše vreme?

Ono što nas košta svega

Avramova odanost je oprobana tog dana kada je Bog od njega zatražio Isaka. Da je Bog tražio 10.000 ovaca ili 5.000 volova, to bi Avramu bilo lakše da prinese. Međutim, jedan Isak ga je koštao svega i on je odlučio da prinese ništa manje od onoga što je Bog tražio. Avram je mogao da kaže ono što je David rekao kasnije: "Neću nikada prineti mom Bogu ono što me ništa ne košta" (2.Sam.24:24). Da, pravo obožavanje uključuje prinošenje Bogu onoga što nas košta svega.

Interesantno, ali to (gde je Avram prineo Isaka, na brdu Morija) zbilo se tačno na mestu gde je David izgovorio te reči koje su gore citirane (gumno Orne se tamo nalazilo). Takođe, to isto mesto je Gospod izabrao za gradnju Njegovog hrama, hiljadu godina kasnije (2.Dnev.3:1). Bog je naredio da se sagradi Njegov Dom upravo na mestu gde su dvojica Njegovih slugu (Avram i David) učinili skupoceno žrtvovanje. Baš tu se vatra spustila sa neba i tu se videla slava Božija (2.Dnev.7:1). Danas je isto tako. Bog gradi svoju pravu crkvu i iskazuje svoju moć i slavu tamo gde nađe ljude i žene koji su voljni da se odreknu sebe i prinesu Mu ono što ih košta svega.

Da li nas naše hrišćanstvo košta nešto? Da li je naša služba za Boga laka i jeftina stvar koja nas *ne košta* vremena, novca ili energije? Da li nas naše molitve koštaju nešto? Da li smo povukli graničnu crtu u vezi žrtvovanja koje smo voljni učiniti za Boga? Da li tražimo lagodnost i udobnost? Kako onda možemo očekivati da Božija vatra siđe na nas i da slava Božija bude vidljiva u našim životima? Nemojmo se zavaravati. Punina Svetog Duha može rezultirati jedino svesrdnim predavanjem sebe Bogu.

Put krsta *jeste* bolan. Koliko je Avramu bilo bolno da se suoči sa mislima da sâm treba da zakolje vlastitog sina? Nama nije lako da gledamo kako naša deca pate, kao rezultat naše poslušnosti Bogu. To može biti vrlo skupo, ali blago nama ako smo voljni da podnesemo čak i to. Bog nikome nije dužnik. Ako poštujemo Njega, On će zasigurno poštovati nas; i mi ćemo doživeti da i naša deca slede Boga, kao što je Isak sledio Avramove stope. Isakova voljnost da bude svezan na oltaru i bude zaklan bila je indikacija njegove lične odanosti Bogu svoga oca. Isak je bio snažan, sposoban mladić i njegov stari otac nikada ne bi mogao da ga sveže na žrtveniku da on sâm nije pristao na to. Međutim, Isak je video stvarnost Boga u životu svoga oca i bio je voljan da se potčini svemu što je Bog želeo. Ovde vidimo Isakovu posvećenost Bogu isto koliko i Avramovu. Takođe vidimo kako je istina to što je Gospod rekao da će Avram "*zapovediti svojoj deci i svojim ukućanima da se drže Gospodnjeg puta*" (1.Mojs.18:19).

Sa druge strane, mnogi vernici su snizili svoje visoke vrednosti i kompromitovali svoje hrišćanske principe, a sve radi nekih materijalnih koristi za svoju decu - samo da bi posle videli kako njihova deca odrastaju da bi slomila njihova srca i živela za svet. Kakva je to tragedija!

Najvrednije nagrade u nebu su rezervisane za one koji su sledili Avramove stope, i koji, poput njega, nisu ništa zadržali od Boga, koliko god da je bilo skupo.

Sećam se da sam čuo priču o mladom paru Amerikanaca koji su otišli u Kinu kao misionari, pre nego što su komunisti preuzeli zemlju. Oni su tražili od starešinstva njihove misije da im dodele neku neosvojenu oblast, koja do tada nije bila evangelizirana. Tako su ih poslali u jedno malo selo u unutrašnjosti, blizu Tibeta. Tamo su se verno trudili nekoliko godina, ali nisu videli nijednu dušu da je doživela

spasenje. Tada su dobili dar od Boga, bebu, devojčicu. Kako je njihova ćerkica odrastala, videli su kako čudo nastaje pred njihovim očima. Učili su svoju malu devojčicu Biblijskim stihovima i pesmama na lokalnom jeziku, a ona je za uzvrat prenosila to deci sa kojom se igrala. Ta deca su posle kući učila svoje roditelje tim stihovima i uskoro se jedna osoba obratila Hristu.

Ovaj misionarski par je nastavio da se tamo trudi sledećih 14 godina (od ukupno 21) bez prekida, i u tom periodu još sedam duša je bilo spašeno. (Bog ne meri uspeh kroz statistike, kao čovek. Ovaj par je potrošio 21 godinu da pokaže put u večni život osam duša. Sigurno će njihova nagrada biti velika kada se Hrist vrati). Posle te 21 godine, otac je jednog dana video fleku na ruci svoje 14-ogodišnje ćerke. Odveli su je doktoru koji je rekao da je devojka zaražena leprom. Srce im se slomilo razmišljajući šta će njihovo dete morati da prepati zbog njihove odanosti Bogu i Njegovom pozivu. Majka i ćerka su otputovale nazad u Ameriku radi lečenja, ali tata je ostao u Kini. Kada su ga pitali zašto nije otišao u Ameriku sa svojom porodicom, odgovorio je: "Voleo bih da sam mogao otići sa svojom porodicom, ali ovde u misionarskoj stanici se nalazi osam duša kojima su potrebna uputstva i hrana. Ako bi me neko zamenuo, trebalo bi nekoliko godina da ljudi izgrade poverenje prema njemu. I ja osećam da moram biti sa njima." Tu porodicu je koštalo sve što su imali, da bi služili Bogu.

Mnogo hrišćana koji imaju jako mnogo daju vrlo malo Bogu. Dok nekolicina koji imaju toliko malo, daju vrlo mnogo. I to je tako, kroz mali i verni ostatak Bog zida svoju Crkvu. Božije Carstvo ne dolazi kroz spektakularnu spoljašnju pojavu, nego kroz Božijeg čoveka kao što je taj misionar. Neki od tih ljudi možda neće biti poznati na zemlji, ali će blistati kao zvezde u večnosti.

Apostol Pavle je došao iz bogate poslovne porodice iz Tarsa i mogao je odabrati lagodan život kada je bio spašen na putu za Damask. Mogao se smestiti u Tarsu kao hrišćanin biznismen, ali on to nije uradio (2.Kor.11:23-28). Otišao je da služi Bogu i podneo je nevolje. Dobio je 195 štrafti na svojim leđima, bio kamenovan, pretrpeo brodolom i suočio se sa mnogim opasnostima u svojoj službi Bogu. Ako bismo ga pitali zašto je sve to podneo, odgovorio bi: "Kada sam dao Gospodu svoj život, odlučio sam da Mu neću prineti u žrtvu nijednu službu koja me ništa ne košta."

Pre dvesto godina Moravska braća su osnovala jedan od najvećih misionarskih pokreta koji je svet ikada video. Dvojica njih su čuli za koloniju robova u zapadnoj Indiji i otišli su tamo, voljni da budu prodani kao robovi za preostali svoj život, sa ciljem da propovedaju Evanđelje robovima na tom ostrvu. Druga dvojica su čula za koloniju gubavaca u Africi gde nikome nije bilo dopušteno da se vrati nakon ulaska u koloniju, zbog bojazni da bi se bolest mogla proširiti. Oni su dobrovoljno otišli tamo u koloniju gubavaca do kraja svog života, sa ciljem da predstave Hrista zatočenicima kolonije. Moto te Moravske braće bio je *"da Jagnje koje je zaklano dobije nagradu za svoje patnje."* Oni su za sigurno znali šta znači obožavati Boga prinošenjem onoga što ih je svega koštalo.

Kako su plitki i površni naši životi i trudovi u poređenju sa ovim ljudima. Koliko nas košta naše služenje Bogu, u smislu gubitka novca, udobnosti, reputacije, časti i zdravlja? Da li shvatamo da ne znamo šta zapravo znači obožavati Boga, ako nas naše hrišćanstvo ne košta svega što ovaj svet smatra dragocnim? Oni koji služe Bogu celim srcem, ostavljajući sve radi Njega – to su jedini ljudi koji neće žaliti u večnosti. Gospod danas poziva one koji će Ga slediti celim putem krsta – bivajući ispražnjeni od svega.

Margaret Klarkson (Margharet Clarkson) postavlja pred nas tako jasno ovaj izazov, u svojoj pesmi:

*"Tako vas šaljem Ja – da se trudite nenagrađeni,
da služite neplaćeni, nevoljeni, netraženi, nepoznati,
da nosite ukor, da podnosite prezir i ruganje.
Tako vas šaljem Ja – da rintate za Mene samog.*

*Tako vas šaljem Ja – na samoću i čeznuće,
sa srcem izgladnelim za voljene i poznate,
Ostavljajući dom i rodbinu, prijatelje i drage vam,
Tako vas šaljem Ja – da znate samo Moju ljubav."*

Ovo je put snage. Treba da se iznova podsećamo ovoga u danima kada mnogi misle da postoje prečice i „jednom zauvek“ iskustva koja garantuju duhovnu silu. Put krsta je jedini put sile. Isus je odlučno upravio svoje lice da ide na krst. Kako je to kod nas? Mi ćemo se svakodnevno susretati sa ovim izborom. Ako tražimo tri laka koraka ka pobedonosnom životu, onda Biblija nema poruku za nas, ali ako smo voljni da platimo cenu odricanja sebe i *svakodnevnog* uzimanja krsta i hodanja sa Isusom, tada ćemo zaista znati za silu Svetog Duha koja počiva na nama za naš život i našu službu.

ČETVRTO POGLAVLJE

Lepota Hristovog života

Hrist je došao da nam dâ "*lepotu umesto pepela*" - lepotu Njegovog ličnog Božanskog života umesto pepela našeg sebičnog života. Videli smo neke karakteristike sebičnog života i takođe smo videli da je put krsta - put *slomljenosti* i *ispražnjenosti* - jedina staza koja nas može izvesti iz tame našeg sebičnog života i uvesti u punu slavu Hristovog života. Jednog dana kada se Isus vrati i sve senke nestanu, nepomućena slava će blistati na svima koji su hodali ovom stazom, ali čak i sada, ovde na zemlji, naši životi mogu reflektovati nešto od te slave. Zbog toga nam je Bog dao svog Svetog Duha koji želi da ispuni naše živote. Lepota Hristovog života nam se daje kroz puninu Svetog Duha.

Pre nego što razmotrimo karakteristike osobe ispunjene Svetim Duhom, postoji nekoliko pogrešnih razumevanja u vezi Svetog Duha i Njegove službe koja trebaju biti razjašnjena.

Suverenitet Svetog Duha

Pre svega, moramo zapamtiti da je Sveti Duh suveren i deluje na razne načine. Isus je rekao: "*Baš kao što možete da čujete vetar, ali ne možete da kažete odakle dolazi i kuda ide, tako je i sa Svetim Duhom*" (Jovan 3:8, Living Bible prevod). Vi ne možete kontrolisati vetar - ni njegovu brzinu, niti pravac. Tako je isto sa Svetim Duhom. Pa ipak, mnogi vernici misle da mogu da Ga kontrolišu i učine da On deluje prema njihovim zakonima i pravilima.

Kada je druga osoba Trojstva bila ovde na zemlji, fariseji su pokušavali da Ga svežu nekim njihovim sitničavim zakonima i tradicijom, ali On nije pristao da Ga zaključaju u njihovim vodootpornim kutijama. Naslednici fariseja u današnjem evanđeoskom hrišćanstvu pokušavaju da svežu treću osobu Trojstva da radi unutar njihove izolacije i njihovog ljudskog razumevanja, ali On odbija da radi po šablonima koje su ljudi napravili. On duva tamo gde hoće. Mi možemo čuti zvuk Njegovog delovanja, ali ne možemo Ga kontrolisati ili upravljati. Ne možemo reći da bi On trebao da radi na isti način u nečijem životu kao što je radio u našem, niti bi trebalo da očekujemo da On danas deluje na isti način kako je delovao u prošlosti. Ne, On je suveren. Najbolje što možemo da uradimo jeste da upravimo naša lica u pravcu u kojem vetar duva i da tako dopustimo da nas On ponese sa sobom. Sveti Duh se ne može svezati u doktrinarnu kutiju nijedne denominacije. Shvatićemo da nas On iznenađuje načinom na koji deluje. I pentekostalci i nepentekostalci ovo treba da spoznaju!

Sveti Duh se može nekad manifestovati kao *vihor*. Mogu se pokrenuti snažne emocije, čak i fizičke reakcije. Moramo biti voljni da ovo prihvatimo. Bog je govorio Jovu iz vihora (Jov38:1).

Međutim, trebamo se takođe podsetiti da Sveti Duh nekada može duvati kao *nežni povetarac*. Kada je Ilija čuo vihor, kaže da Bog nije bio u vihoru (1.Car.19:11). Ne. Nije svako pokretanje emocijama od Boga. Zato moramo biti pažljivi. Bog je Iliji govorio nežnim i tihim glasom (1.Car.19:12).

Sveti Duh ne duva uvek kao tornado. Ponekad da, ali ne uvek. Ne bi trebali da očekujemo da On u svačijem životu sve vreme duva kao vihor, samo zato što je jednom tako radio u nečijem životu. Slično tome, ne bi trebali da očekujemo da uvek duva kao nežni povetarac. Nama jeste potrebno da On dune kao tornado nad mnogim našim današnjim crkvama, da iskoreni stvari kroz koje Hrist gubi svoju čast.

Pakovanje ne treba da se zameni konkretnim darom. Sâm Sveti Duh je dar vaskrslog Gospoda Njegovoj crkvi. Kada On dolazi na ljude, to može biti sa usklikima Aliluja, suzama radosti i darom govorenja u jezicima, ili može biti tiho, nečujno i bez mnogo emocija. Temperamenti su različiti i Božiji Duh je (za razliku od mnogih hrišćana) voljan da se prilagodi svakom temperamentu. Bezumno je, dakle, očekivati da drugi treba da prime dar u istom pakovanju kao i mi – bilo na spektakularan način ili ne. Samo su bebe obuzete izgledom pakovanja u kojem se donesu pokloni. Zreo čovek razume da je sâm dar mnogo važniji od pakovanja. Apostol Pavle se obratio tako što je u viziji video Isusa, ali on nije propovedao da svi trebaju imati sličnu viziju pre nego što bi mogli da budu spašeni. Ne. On je shvatio da je unutrašnja relanost ono što je važno, u kakvom god pakovanju da dođe poklon. Tako je i sa puninom Svetog Duha.

Sveti Duh i Božija Reč

Drugo, treba da zapamtimo da Sveti Duh uvek deluje u skladu sa Božijom Reči – jer On sâm je pisao tu Reč i On se ne menja. Ovu istinu vidimo u prvom odeljku Svetog Pisma. Kada je tama pokrivala zemlju, *Duh Božiji* se nadvijao nad zemljom, i izgovorena je Božija Reč: "*Neka bude svetlo*". Bila je to zajednička operacija Svetog Duha i Njegove stvaralačke Reči koja je donela svetlo u tamu i donela puninu i obličje tamo gde je prethodno bila pustoš i bezobličnost (1.Mojs.1:1-3).

Novo rođenje se pripisuje usađivanju Božije Reči u nas (1.Pet.1:23), kao i delovanju Svetog Duha (Titu 3:5). Isto tako, posvećenje je rezultat delovanja Božije Reči i Svetog Duha u našim životima (uporedi Jovan 17:17 sa 2.Sol.2:13). Na isti način, punina Svetog Duha i biti ispunjen Božijom Rečju ide zajedno. Ovo postaje jasno kada uporedimo Efescima 5:18 - 6:9 sa Kološanima 3:15-21. U odeljku u Efescima se govori da je zahvaljivanje, slavljenje Boga i potčinjavanje jedan drugome u hristolikim kućnim odnosima rezultat ispunjenosti Svetim Duhom, dok je u odeljku u Kološanima za iste te stvari rečeno da su rezultat ispunjenosti Božijom Rečju.

Moramo rezumeti ovu istinu ako želimo da budemo uravnoteženi hrišćani. Parnoj lokomotivi ne treba samo *para* da bi se kretala, nego i *šine*. Nama je potrebna para Božijeg Duha ako hoćemo da imamo duhovni napredak, ali takođe su nam potrebne šine Božije Reči da nas sačuvaju od lutanja. Prvo nije važnije od drugog. Obe stvari su podjednako važne. Neki koji tvrde da su puni pare, pošto su ignorisali šine, zaglavili su se u blatu. Stavljajući prevažnost na iskustvo, nisu bili pažljivi da provere sve u Božijoj Reči, a kao rezultat toga zalutali su sa šina. Kao lokomotiva koja je iskočila iz šina i snažno pišti, mnogi od njih prave veliku buku na sastancima, ali nema duhovnog napretka u njihovim životima – nema rasta u sličnosti Hristu.

Drugi su otišli u suprotnu krajnost. Iako su se držali na šinama, prezreli su potrebu za puninom pare u motoru (ili su umislili da imaju puninu, a nemaju), i tako su se zaglavili. Isticali su važnost Božije Reči i bili pažljivi sa svakom tačkom i zarezom. Konstantno su se divili šinama i polirali ih, ali nisu razumeli da trebaju biti ispunjeni Svetim Duhom. Temeljiti su u svojoj nauci, sve u redu - šine su savršeno ravne - ali nema pare da pokrene mašinu. U svojim doktrinama su *smrtno ispravni*, ali su isto tako i *ispravni* i *mrtvi*.

Naše ograničeno znanje

Treće, moramo shvatiti da čak i najbolji među nama ne znaju sve o Svetom Duhu i Njegovom radu. Neki hrišćani odaju utisak da imaju sve odgovore u vezi Svetog Duha. Analizirali su biblijsko učenje na tu temu i uredno rasporedili svaki stih. Ja sam strašno zabrinut za takve ljude zato što znam da *nisu u pravu*. Ne znamo mi sve. Mi znamo samo delimično – naročito kada se radi o službi Svetog Duha (vidi 1.Kor.13:9,12). Treba da priznamo da naši ograničeni, grešni razumi nisu sposobni da u potpunosti obuhvate veličinu i golemost Boga Svetog Duha.

A.W.Tozer je rekao da je najdublja izjava u Bibliji: "*O Gospode, Ti znaš*" (Jez.37:3)! U našem razumevanju Božijih stvari svi dođemo do tačke kada kažemo: "Gospode Bože, ja znam ovoliko, ali ima još mnogo toga što ne znam. Došao sam samo do ivice istine." Kao što je Jov rekao: "Ovo su tek predvorja Njegovih puteva... Kako tihi šapat o Njemu dopire do nas! A tek grmljavinu Njegove moći ko može razumeti?" (Jov 26:14, American Standard Version Bible prevod). Ovakav stav će nas sačuvati od mnogo telesnog dogmatizma po pitanju stvari koje se odnose na Svetog Duha, o kojima nam Biblija ne daje jasna uputstva. To će nam takođe dati više tolerancije za druge vernike koji ne vide službu Svetog Duha isto kao mi. Možda oni nisu u pravu – ali možda nismo ni mi! Ono što je jasno otkriveno u Svetom Pismu jeste nama uputstvo. Oko svega što je izvan toga ne trebamo špekulisati (5.Mojs.29:29).

Nema prečica

Četvrto, zapamtite da nema prečice do života punine Svetog Duha. Nema te formule koja garantuje lak uspeh. U ovim danima kada su tasteri zamenili teški ručni rad i kada je čovek generalno prihvatio filozofiju lakoće i udobnog života, hrišćani mogu skroz nesvesno uneti takav stav i u duhovne stvari. Rezultat toga je da možemo da mislimo da mora da postoji neka tajna formula da bi bili ispunjeni Svetim Duhom - "Sledi ova tri koraka, i gle, eto punine!" Međutim, u Bibliji nećemo pronaći nijednu takvu formulu. Moramo se pažljivo čuvati od pokušaja da operacije Svetog Duha u nečijem životu ne svedemo na paket nekakvih formula. Punina Svetog Duha nije mehanička stvar, nego životna stvar, a duhovni život se ne može izraziti formulama.

Ne hvali se da si ispunjen

Peto, činjenica koja treba biti zapažena u celom Novom Zavetu jeste da iako se neki ljudi opisuju kao osobe pune Svetog Duha (Dela 6:5; 11:24), *nikada nijedan od njih nije svedočio za sebe da je pun Svetog Duha*.

Ovde ne mislim na krštenje u Duhu (ili 'primanje Svetog Duha', kao što je to u nekim pasusima nazvano), koje je početno iskustvo ispunjenosti Svetim Duhom. U vezi toga, apostoli su očekivali da svaki vernik ima jasno svedočanstvo da li je primio Svetog Duha ili ne (vidi Dela 19:2 i Gal.3:2).

Međutim, u Efescima 5:18 Pavle je ohrabrivao Efeske hrišćane (koji su već bili kršteni Svetim Duhom) da se "*ispunjavaju Svetim Duhom*" (doslovni prevod) – ili drugim rečima, da budu neprekidno puni Svetog Duha. Jedino oni koji hodaju u Duhu u ovoj kontinualnoj punini mogu se smatrati ljudima i ženama koji su "puni Duha Svetog". Međutim, to je nešto što drugi primete, a ne nešto što sami treba da svedočimo. Kada je Mojsijevo lice sijalo Božijom slavom, drugi su to videli, dok on sâm to nije znao (2.Mojs.34:29,30).

Biti pun Svetog Duha znači biti pun Hristovog Duha, a to se dešava plodom sličnosti Hristu u našem karakteru kroz koji će drugi znati da smo ispunjeni Svetim Duhom. Nema potrebe da sâm svedočimo o tome, jer će naš život govoriti glasnije nego naše reči.

Pavlov primer

Verovatno ne postoji bolji opis Svetim Duhom ispunjenog života nego u Pavlovoj izjavi iz Galatima 2:20, "*Ja sam razapet sa Hristom. Više ne živim ja, nego Hrist u meni.*" Jer, šta je cilj punine Svetog Duha ako ne da umnožava Isusov život u nama? Tako, dakle, mera u kojoj je naš sebični život razapet i Hristov život manifestovan u nama, jeste pravo merilo naše ispunjenosti Svetim Duhom.

Pavle je govorio Galatskim hrišćanima: "*Braćo, molim vas, budite kao što sam ja*" (Gal.4:12). On je bio onaj koji je mogao da traži da drugi slede njegov primer. On nije govorio: "Nemojte na mene gledati, nego na Hrista." On je ponavljao zahtev da drugi gledaju primer njegovog vlastitog života i slede ga kao što je on sledio Hrista (vidi 1.Kor4:16; 11:1; Fil.3:17). On je imao takvo zadovoljavajuće hrišćansko iskustvo da je čak i u lancima mogao reći kralju Agripi: "*Pored svega što imaš na svetu, o kralju, ja jedino želim da i ti budeš kao što sam ja (duhovno)*" (Dela 26:29). Nije se on hvalisao, jer je na drugom mestu rekao: "*Božijom blagodaću jesam to što jesam*" (1Kor.15:10).

Hajde da onda pogledamo život i službu apostola Pavla da bismo videli neke karakteristike Hristovog života. Uzećemo u razmatranje osam pasusa iz Svetog Pisma gde Pavle opisuje svoj život i službu koristeći ovu istu frazu "Ja sam."

Najpre ćemo pogledati karakteristike Svetim Duhom ispunjene *službe*, a zatim i karakteristike Svetim Duhom ispunjenog *života*.

Služba ispunjena Svetim Duhom

Postoje četiri stvari koje bih voleo da spomenem koje se odnose na službu ispunjenu Svetim Duhom iz reči apostola Pavla.

Rob ljubavi

Pre svega, služba ispunjena Svetim Duhom jeste *služba roba ljubavi*.

U Delima 27:23 Pavle kaže: "...*Bog čiji sam ja i kojem služim.*" On je bio rob ljubavi svog Boga. Nije zadržao nikakvo pravo na svoj vlastiti život. Sve je darovao svom Gospodaru.

Jedina odgovarajuća osnova za naše posvećenje jeste prepoznavanje činjenice da na prvom mestu u potpunosti pripadamo Bogu. Davanje sebe Bogu iz zahvalnosti za ono što je učinio za nas, iako po sebi jeste dobro, nije prava osnova za hrišćansko posvećenje. Ljubav za Hrista može biti pogonski motiv u našoj službi za Gospoda, ali *osnova* na kojoj bi trebalo da posvetimo naše živote Bogu jeste činjenica da nas je On *otkupio* na krstu. Mi smo sada, dakle, Božija vlastita imovina i nemamo pravo na sebe. Kada su u starim vremenima robovi služili svojim gospodarima, to nije bilo prvenstveno zato što su voleli svoje gospodare, nego zato što su bili imovina svojih gospodara!

Dakle, kada osoba daje ceo svoj život, ona ne daje Bogu veliku naklonost. Ne! Ona samo vraća Bogu ono što je od Njega ukrala. Ako bih ukrao nečiji novac i kasnije, presvedočen na svoj greh, vratio novac nazad, to sigurno ne bi bila neka naklonost prema tom čoveku. Ja bih trebao da mu odem kao lopov koji se kaje i to je jedini odgovarajući stav kojim možemo pristupiti Bogu kada dolazimo da mu predamo svoj život. Bog nas je otkupio. Kada to shvatimo, tada stižemo na jedinu odgovarajuću *osnovu* za posvećenje.

Pavle je Gospodnji rob ljubavi. Kao jevrejski rob koji je mogao otići slobodan sedme godine svoje službe, ali je odlučio da nastavi sa službom zato što voli svog gospodara (2.Mojs.21:6), tako je Pavle služio svom Gospodu. On nije bio najamnik koji je radio za dnevnicu, nego onaj koji je služio bez ikakvog prava na sebe. Službu roba ljubavi je neko divno sumirao u sledećoj pesmi:

*"Samo sam rob!
Nemam svoju slobodu,
Ne mogu izabrati ni najmanju stvar,
niti čak svoj neki put.
Rob sam!
Privezan da činim naredbe mog Gospodara -
Može me pozvati noću ili danju.
Da sam bio sluga, mogao bih tražiti platu,
a svakako ponekad i slobodu.
Međutim, **otkupljen** sam,
Krv je bila cena koju je Gospodar platio za mene,
i sada sam Njegov rob -
i uvek ću to biti.
On me postavi tu, On me tamo postavi,
On mi govori šta treba da radim;
Ja samo poslušam i to je sve -
I pouzdajem se u Njega!"*

To znači biti rob ljubavi.

Bog traži one koji su Mu toliko predani da će uvek gledati na Njega da vide šta On traži da urade za Njega – a ne one koji su samo zauzeti onim što osećaju da treba da rade za Boga. Rob ne ide okolo radeći šta god on oseća da treba da se radi. Ne. Rob pita svog gospodara: "Gospodaru, šta ti želiš da uradim?" Zatim radi ono što mu je rečeno. Biblija kaže: "Najvažnija stvar za slugu jeste da radi samo ono što mu njegov gospodar kaže" (1.Kor.4:2, Living Bible prevod).

Kao što je to neko divno napisao. Ovakvog čoveka Gospod traži:

*"Tražim one koji će čekati i gledati,
na znak Moje ruke, Mog oka;
Koji će raditi na Moj način, posao koji Ja dajem,
i mimosići posao koji nisam dao.
O, koliko je moja radost
kada mogu pronaći ovakvog,
čoveka koji će činiti svu Moju volju -
koji je zauzeo stav da proučava Um svog Gospodara."*

"Tražio sam čoveka", jednom je Gospod rekao, "ali nisam ni jednog pronašao" (Jez.22:30). On danas traži robove ljubavi, ali pronalazi ih jako malo.

Evandeoska strast – ne emocionalno uzbuđenje

Drugo, služba ispunjena Svetim Duhom jeste služba koja prepoznaje svoj dug prema drugima. Pavle je rekao: "Ja sam dužan Grcima (civilizovanima) i varvarima (necivilizovanima)" (Rim.1:14). Bog nam je dao blago koje treba da delimo svetu. Mi smo kao pošтари kojima je poverena velika suma novca da bi se podelila raznim ljudima. Takav jedan radnik ostaje dužan ljudima sve dok ne dovrši isplatu svakom pojedincu kome taj iznos pripada. On može imati kod sebe hiljade dolara, ali nijedan cent ne pripada njemu. On je dužan mnogima.

Apostol je prepoznao sličan dug kada mu je Bog poverio poruku Evanđelja. On je znao da se to mora deliti i on je takođe znao da ostaje dužan drugima dokle god im ne podeli poruku spasenja. Nakon dvadeset i pet godina propovedanja radosne vesti, Pavle još uvek govori: "Dužan sam." On kaže hrišćanima u Rimu da dolazi u Rim da očisti svoj dug prema narodu Rima. Zapazite tri Pavlova 'ja' u Rimljanima 1:14-16 "Dužan sam... spreman sam... ne stidim se propovedanja Evanđelja."

Služba ispunjena Svetim Duhom je otvorena. Prepoznaje svoj dug prema drugima i uvek je spremna da ide i poravna dug. Očiglednost punine Svetog Duha i lepota Hristovog života ne ogleda se u izazivanju emocionalnih iskustava, nego u žudnji srca koja kaže (kao što je to gospođa F.C.Durham tako divno napisala):

*"Ja sam Tvoj rob, Tvoj zarobljenik. I nikada više
neću biti slobodan od ovog žestokog nagona iznutra,
Da širim od rase do rase, od obale do obale,
Radosnu Vest o oproštenju ljudskih greha.
Daj mi duše ljudi, inače ću umreti,
Daj mi ljubav koja ne računa cenu,
Daj mi veru da prkosim svim preprekama,
Daj mi radost dovođenja izgubljenih u dom."*

Služba ispunjena Svetim Duhom ima evangelistički nagon i neprekidno je otvorena prema drugima. To je briga za potrebe drugih, a ne za svoje vlastito zadovoljstvo. Sâm Hrist nikada i nijednom nije tražio svoje zadovoljenje (Rim.15:3).

U naše vreme je potrebno naglašavati da se punina Svetog Duha i Njegovi darovi ne daju za naše emocionalno zadovoljenje. Još mnogo manje se daju za *izložbu*. „Izložba“, govorio je A.W.Tozer “je uobičajena za *obdaništa!*” Bog želi da budemo duhovno zreli, i kada to jesmo naša žudnja neće biti *niti emocionalizam niti izložba, nego propovedanje Evandjelja*.

U svojoj knjizi *Duh Svetosti*, E.L.Ketel ('The Spirit Of Holiness', E.L.Cattell) spominje neke posledice emocionalizma – traženje emocionalnog uzbuđenja umesto Boga, nesretno svedočanstvo, rasuta energija i lažna svetost.

Oni koji naglašavaju emocionalizam obično će smatrati da je Sveti Duh prisutan na sastanku jedino gde emocionalni zanos pevanja i molitve dosegne određenu jačinu, i zvuk dođe do određenog stepena u decibelima! To je život po osećanjima, a ne po veri. To je klanjanje emocijama umesto Bogu. Bog stanuje u našem duhu, a ne u našim emocijama.

Emocionalizam takođe može sprečiti naše svedočanstvo svetu oko nas. Pavle upozorava da će nevernici koji dođu na jedan *emocionalni* crkveni sastanak (gde svi 'govore u jezicima') zaključiti da su svi poludeli (1.Kor.14:23). Bog je Bog reda, a ne Bog zbrke (1.Kor.14:33). Emocionalni hrišćani sumnjaju u druge da su neduhovni samo zato što ne prihvataju njihovo pomahnitalo ponašanje kao manifestacije Svetog Duha. "Blagodat prihvata mučenje", kaže Ketel, "ali nikada ne muči druge"!!

Emocionalizam vrlo često postaje i zamena za službu. Umesto pomaganja drugima, možemo samo uživati naše "emocionalne visine" na sastancima! Naša energija mora biti upravljena prema "činjenju dobra i oslobađanju ljudi od sotoninog ropstva", kao što je Isus činio kada je bio ispunjen Svetim Duhom (Dela 10:38) – a ne za zadovoljavanje naših emocija.

Falsifikovana emocionalna 'uzbuđenja' takođe mogu da nas prevare u vezi našeg duhovnog stanja. Ako si uvredio svoju ženu ili neku drugu osobu, Bog će hteti da se prvo izvineš njoj ili njima, pre nego što tvoje zajedništvo sa Bogom može biti obnovljeno, ali đavo ti može dati tako lep osećaj na sastanku emocionalnih 'vrhunaca' ili "*oslobađanju u jezicima*" da te može prevariti da poveruješ da si u zajednici sa Bogom, što je nemoguće jer glavna stvar nije popravljena. Možda je uzbudljivije govoriti u jezicima, ali Bog očekuje od tebe da prvo učiniš ponižavajući korak traženja oprostaja od povređene osobe. U suprotnom, sotona te je zaludio *umišljenom svetošću*.

Ja ne umanjujem vrednost naših emocija ili originalnog dara u jezicima. Bog je stvorio naše emocije i On ne želi da budemo kao mrtvo kamenje. On je takođe taj koji je dao crkvi dar jezika, i postoji mesto i za to. Međutim, nikada nemojmo zaboraviti da je služba ispunjena Svetim Duhom uvek *otvorena prema drugima*, misli na svoj dug prema *drugima*, i ne traži samo svoje zadovoljenje u iskustvima u emocionalnom svetu.

Takođe, moramo imati na umu dve važne činjenice:

1. Svako iskustvo koje je dobijeno na emocionalno napetom sastanku može biti ljudski proizvod, i uopšte ne od Boga.
2. Svako iskustvo koje čini da osoba gubi kontrolu nad sobom ne može biti od Svetog Duha, jer je rod Svetog Duha samokontrola (Gal.5:22,23).

Bog ne želi da živimo u zavisnosti od naših *emocija*. On želi da živimo *verom*. Iz tog razloga Bog dopušta da se ponekad osećamo duhovno suvi. Takva osećanja suvoće nisu *uvek* pokazatelj greha u našem životu. Ona često predstavljaju Božije pokušaje da nas izvede iz naše zavisnosti od osećanja.

Moramo pažljivo hodati u ovim danima, jer đavo mnoge zavodi kroz falsifikovane darove i prenaglašavanje emocija. Ako želimo biti oslobođeni od sotoninih zamki, zapamtimo da se lepota Hristovog Života ogleda u životu koji traži da blagoslovi druge. Isus je došao sa neba na zemlju ne tražeći ništa za sebe, nego samo da blagoslovi druge.

Ljudska nedovoljnost

Treće, služba ispunjena Svetim Duhom je služba koja je svesna ljudske nedovoljnosti. Zapazite Pavlove reči u 2.Korinćanima 10:1 - "*Ja sam prost među vama*", - ili, drugim rečima „*Ja nisam impresivna ličnost.*"

Tradicija kaže da je apostol Pavle bio svega oko 150cm visok i ćelav. Imao je kukast nos i verovatno je bolovao od izvesne bolesti oka. Očigledno nije bio ličnost slična filmskoj zvezdi. Uspeh njegovog truda nije zavisio ni od jednog ljudskog faktora, jer nije bilo ničega impresivnog u vezi njegove pojave ili njegovog govora.

Što se tiče njegovog propovedanja, Pavle piše Korinćanima: "*Bio sam kod vas u strahu i mnogom drhtanju*" (1.Kor.2:3). Kada je propovedao više je bio svestan svojih slabosti, nego sile Božije koja je tekla kroz njega. To je služba ispunjena Svetim Duhom, jer setite se da je crkva u neznabožačkom Korintu osnovana kao rezultat Pavlovog propovedanja.

Kada Božiji Duh govori kroz čoveka, sâm čovek obično nije svestan da je to Bogom nadahnuti govor. Uvek sam zabrinut za one ljude koji su toliko sigurni da kada stanu za propovedaonicu Bog govori kroz njih (i koji kao uvod na svoje izjave govore "*tako govori Gospod...*"). Moje iskustvo sa takvim ljudima bilo je da Bog uopšte nije govorio kroz njih. Čovek kroz kojega Bog govori obično uopšte nije svestan te činjenice. Apostol Pavle kaže u jednom od njegovih pisama: "*Mislim da vam dajem savet od Božijeg Duha kada ovo govorim*" (1.Kor.7:10, Living Bible prevod). Pavle nije bio siguran da li Bog govori kroz njega, iako mi znamo da je Bog govorio kroz Pavla, jer je Bog to uključio u nadahnutu Reč. Međutim, sâm Pavle nije bio svestan toga.

Da, služba ispunjena Svetim Duhom je ona koja je svesna ljudske nedovoljnosti. Kao što Pavle kaže: "*Kada sam slab, onda sam jak*" (2.Kor.12:10). Božiji sluga ispunjen Svetim Duhom iznova i iznova dolazi pred Boga, kao čovek u parabolama koji kaže: "Ja ništa nemam da dam drugima. Molim te daj mi živi hleb" (Luka 11:5-8). Gospodnji sluga je neprekidno svestan svoje vlastite nedovoljnosti.

Nemojmo imati pogrešne ideje o službi ispunjenoj Svetim Duhom. Ona nema veliku svesnost o Božijoj moći, nego baš suprotno, o svom strahu i nesigurnosti. Jedino kada se dugo nakon što su trudovi završeni pogleda unazad, tada će postojati sigurnost da je Bog zaista činio svoje delo kroz nas.

Ispunjavanje našeg poziva

Čvrto, služba ispunjena Svetim Duhom je služba koja ispunjava *Božiji specifičan poziv*. U Kološanima 1:23,25 Pavle kaže: „*Učinjen sam slugom*“, i u 1.Timoteju 2:7 - „*Postavljen sam za apostola*.“ Pavle je bio postavljen probodenim rukama njegovog Spasitelja, a ne od strane bilo kojeg čoveka. Bog je bio Taj koji je pozvao Pavla da bude apostol. Taj poziv, kaže on u Kološanima 1:25, bio mu je *uručen*. Bio je to Božiji *dar* – ne nešto što je on dostigao ili stekao. On takođe kaže u istom stihu da mu je taj poziv dat da bi služio *drugima*. Bilo je to od Boga mu povereno upravnništvo za posao izgradnje crkve.

Bog ima specifičan poziv za svakoga od nas. Nema nikakvog značaja tražiti od Boga da nas uključi u nešto na čega nas nije pozvao – jer Sveti Duh odlučuje koji dar će svako između nas imati. Pavle je pozvan da bude apostol, ali nema svako takav poziv. Naša potreba *jeste* da tražimo lice Božije za *silu* da činimo ono *na čega nas je On pozvao*. „Drži službu koju *si* primio u Gospodu, da je dovršiš“, bio je Pavlov savet Arhipu (Kol.4:17)

Bog ne stavlja kvadratne klinove u okrugle rupe. On zna šta je potreba crkve u izvesnom vremenu i na izvesnom mestu, i On svakoga od nas priprema (ako smo podložni) za specifičan zadatak koji može biti skroz drugačiji od onoga što mi sâmi želimo raditi. „*Je li svako apostol? Naravno ne. Je li svako propovednik? Ne. Jesu li svi učitelji? Da li svako ima moć da čini čuda? Može li svako da isceljuje bolesnike? Naravno ne. Da li je Bog svakome od nas dao sposobnost za govorenje jezika koje nikada nismo naučili? ... Ne*“ (1.Kor.12:29,30 - Living Bible prevod). Međutim, Bog *jeste* postavio sve te darove u Hristovom Telu. Važna stvar za nas *jeste* da prepoznamo naš vlastiti dar i poziv – i da praktikujemo taj dar i ispunimo taj poziv. Služba ispunjena Svetim Duhom je ona koja ispunjava *taj specifičan poziv* koji nam Bog daje.

Ako postoji ijedan dar za koji nas Novi Zavet specifično ohrabruje da tražimo, to je dar prorokovanja (1.Kor.14:39). To je u ovim danima verovatno najpotrebniji dar u crkvi. Proročka služba je ona koja izgrađuje (osnažuje i naziđuje), upozorava (ukorava i izaziva) i utešava (teši i ohrabruje) – 1.Kor.14:3. Treba da se molimo da nam Bog dâ proroke u našim crkvama koji će govoriti istinu od Boga bez straha ili naklonosti – ljude drugačijeg kalibra od profesionalnih religijskih književnika koji više mare za svoju platu, status i popularnost.

Neka bi nam Gospod pomogao da marljivo tražimo Njegovo lice i saznamo šta je naš poziv.

Život ispunjen Svetim Duhom

Pogledajmo četiri karakteristike života ispunjenog Svetim Duhom, opet iz života apostola Pavla.

Savršeno zadovoljstvo

Život ispunjen Svetim Duhom je, pre svega, život savršenog zadovoljstva. U Filibljanima 4:11 Pavle kaže: "*U bilo kakvom stanju da sam, ja sam zadovoljan.*" Takvo zadovoljstvo donosi puninu radosti i mira. Zato Pavle u istom poglavlju govori o radosti i miru u stihovima 4 i 7.

Možemo slaviti Boga samo onda kada smo savršeno zadovoljni sa svime kako postupa sa nama. Ako verujemo u Boga koji je suveren i koji zbog toga može učiniti da sve što nas snađe ide na naše dobro (Rim.8:28), tada možemo zaista biti zadovoljni u svim okolnostima. Tada možemo slaviti Gospoda, kao Avakum, čak i kada drveće u našoj bašti ne rađa voće, kada naše stado umire i kada pretrpimo težak finansijski gubitak – ili u bilo kojoj drugoj situaciji (Avak.3:17,18). Efescima 5:18-20 ukazuje da je rezultat ispunjavanja Svetim Duhom izlivanje našeg srca u slavljenju Boga.

Apostol Pavle se mogao radovati čak i kada je bio zaključan u zatvoru sa nogama u kladama (Dela16:25). Čak i tamo je bio zadovoljan i nije se ni na šta požalio. To je jedan od prvih obeležja života ispunjenog Svetim Duhom. Kada se kod hrišćanina nađe gundanje, to je indikacija da on, slično Izrailjcima koji su gundali protiv Boga u pustinji, još nije ušao u obećanu zemlju pobede.

Rast u svetosti

Drugo, život ispunjen Svetim Duhom je *život rasta u svetosti*. Dok raste život vernika u svetosti, tako raste i njegova svesnost o apsolutnoj Božijoj svetosti. Ovo ide zajedno. U stvari, ovo drugo je jedan od testova da li osoba zaista poseduje i ono prvo.

Dvadeset i pet godina nakon svog obraćenja, Pavle kaže: "*Ja sam poslednji među **apostolima***" (1.Kor.15:9). Nakon sledećih godina on kaže: "*Manji sam od poslednjeg među **svetima***" (Ef.3:8). Nakon još godinu dana on kaže: "*Ja sam (zapazite, ne 'bio sam', nego 'ja sam') glavni među **grešnicima***" (Tim.1:15).

Da li vidite njegov napredak u svetosti u ovim izjavama?

Što je Pavle bliskije hodao sa Bogom, to je više bio svestan pokvarenosti i nevaljanosti svog tela. Shvatio je da ništa dobro ne bi moglo da se nađe u njegovom telu (Rim.7:18). U Jezekilju 36:26,27,31 Bog kaže: "*Daću vam novo srce i novi ću duh staviti u vas...Tada ćete se gaditi na sebe zbog sveg zla koje ste počinili.*" Tu vidimo da je jedan dokaz da smo dobili novo srce od Boga da se gadimo na sebe. Samo čovek koji mrzi i prezire svoju telesnost biće sposoban da izvrši zapovest datu u Filipljanima 2:3 da "*smatra druge važnijima od sebe.*" Uvidevši sopstvenu pokvarenost on više nikoga neće prezirati.

On će takođe biti spreman da odmah ispovedi svoj promašaj i biće voljan da greh nazove grehom. Čovek ispunjen Svetim Duhom ne teži da samo stvori *utisak* kod drugih da raste u svetosti, nego će *zapravo* rasti. On neće svedočiti o *iskustvima* koja su ga navodno učinila svetim, ili pokušavati da presvedoči druge u svoju *teologiju* o posvećenju. On će imati takvu svetost u svom životu da će drugi videvši to samoinicijativno prilaziti i pitati ga za tajnu njegovog života. Imaće ono što Džej.Bi.Filips (J.B.Phillips) prevodi kao "*svetost koja nije iluzija*" (Ef.4:24).

Bez obzira kakva je naša doktrina o svetosti, prava svetost dolazi samo čoveku koji je traži celim svojim srcem, a ne onome koji ima samo ispravno učenje u svojoj glavi.

Postojali su pobožni ljudi u prošlim vekovima, kao što je Džon Flečer (John Fletcher), čije razumevanje nauke o svetosti ih je dovelo da veruju da su '*potpuno posvećeni*' i koji su svoje nesvesne grehe nazivali '*greškama*'. Postojali su takođe drugi pobožni ljudi, poput Davida Brejnard (David Breinerd), koji su svoje nesvesne grehe nazivali '*gresima*' i koji su žalili zbog svoje grešnosti i nedostatka odanosti Bogu stalno – tokom celog njihovog zemaljskog života. Obe ove grupe ljudi su možda bile podjednako svete u *Božijim očima*, uprkos radikalnoj razlici u načinu na koji su procenjivali svoje vlastite živote. Njihovi različiti temperamenti i njihovo različito razumevanje nauke o posvećenju išlo je na račun različite procene njihovih vlastitih srca. Tajna svetosti se ne otkriva kroz proučavanje grčkih reči i rečenica u Novom Zavetu, nego svesrdnom i iskrenom željom da ugodimo Bogu. Bog gleda na naša srca, a ne na naše mozgove!

U svakom slučaju, svaki rast u svetosti uvek će biti udružen sa povećanjem svesnosti o sopstvenoj grešnosti pred Bogom, kao što je to bilo kod Pavla.

Raspet život

Treće, život ispunjen Svetim Duhom jeste život koji je raspet. Pavle kaže: "*Sa Hristom se razapeh*" (Gal.2:19). Već smo videli nešto od značenja krsta u poslednja dva poglavlja. Put krsta je put punine Svetog Duha. Sveti Duh će nas uvek voditi do krsta, kao što je i Isusa vodio. Sveti Duh i krst su nerazdvojni.

Krst je simbol *slabosti, sramote i smrti*. Apostol Pavle je imao strahove, brige, tuge i suze u svom životu (vidi 2.Kor.1:8; 4:8; 6:10; 7:5). Smatrali su ga ludakom i fanatikom. Drugi ljudi su ga često tretirali kao prljavštinu i smeće (1Kor.4:13). Sve to nije u raskoraku sa puninom Svetog Duha. Baš nasuprot, čovek ispunjen Svetim Duhom će uvideti da ga Bog vodi sve dalje i dalje, nizbrdo, stazom poniženja i umiranja samom sebi.

Čovek ispunjen Svetim Duhom je onaj koji se ne brine za ljudsku slavu. On rado prihvata poniženje i odbacivanje. Ne hvali se ničim osim krstom (Gal.6:14). Ne uzima slavu za sebe zbog svojih darova ili sposobnosti, čak ni zbog iskustava svog dubljeg života. Hvali se jedino neprestanim umiranjem sebi.

Krst je takođe simbol Božanske ljubavi. Božija ljubav prema čoveku bila je manifestovana u Božijem umiranju za čoveka na krstu. Takva ljubav je takođe osobina čoveka koji je ispunjen Svetim Duhom. Između njega i svake druge osobe nalazi se krst na kojem on umire sebi da bi voleo druge. To je pravo značenje ljubavi.

Vočman Ni (Watchman Nee) je ispričao priču o dva poljoprivrednika u Kini koji su bili hrišćani. Imali su svoja polja na višem delu brda i rano ujutro bi ustajali da zalivaju svoja polja. Drugi poljoprivrednici čija polja su bila u nižem delu brda, jedne noći su došli i prokopali kanal za navodnjavanje. Tako je voda tekla na njihova polja niže. Ovo se uspešno dešavalo sedam noći i dvojica hrišćana su bila u nedoumici šta da rade. Konačno su odlučili da će, kao vernici, pokazati Hristovu ljubav drugim poljoprivrednicima. Tako su rano sledećeg jutra zalili prvo polja onih farmera, i zatim svoja polja. Stavili su krst između sebe i drugih poljoprivrednika i umrli svojim pravima na njemu. Nakon što su ovo radili dva ili tri dana, poljoprivrednici koji nisu bili hrišćani pozvali su ih i izvinuli se uz reči: "Ako je to hrišćanstvo, onda želimo da čujemo više o tome."

Isus je rekao da kada Sveti Duh dođe na Njegove učenike oni će imati silu da budu Njegovi svedoci. Reč 'svedok' u originalnom Grčkom jeste '*martus*', što je prevedeno kao '*mučenik*' u Delima Apostola 22:20 i Otkrivenju 2:13 i 17:6. Dakle, doslovno značenje Dela 1:8 jeste da kada Sveti Duh dođe na učenike, oni će primiti silu da budu mučenici – mučenici ne samo u smislu umiranja jedanput na kolcu, nego mučenici koji će *svakodnevno* umirati sebi. Dakle, svedok ispunjen Svetim Duhom jeste onaj koji živi raspet život.

Stalno uvećavanje

Četvrto, život ispunjen Svetim Duhom je život koji stalno traži viši stepen punine. "Sežem se", kaže Pavle blizu trideset godina nakon svog obraćenja i dok se primicao kraju svoga života (Fil.3:14). Još uvek nije dostigao. Tražio je još viši stepan punine Svetog Duha u svom životu i stoga je naprezao svaki duhovni mišić prema tom cilju.

"*Nisam savršen (potpun)*", kaže on u Filibljanima 3:12. Dok u stihu 15 liči kao da govori sasvim suprotno: "Mi koji *smo* savršeni (potpuni), budimo ove misli." To je paradoks života ispunjenog Svetim Duhom - potpun, a ipak nepotpun. Drugim rečima, pun, a još uvek sa željom za većim stepenom punine.

Stanje ispunjenosti Svetim Duhom nije statično. Postoje viši i viši stepeni punine. Biblija kaže da nas Sveti Duh vodi iz jednog stepena slave u drugi stepen (2.Kor.3:18) – ili drugim rečima, iz jednog stepena punine do drugog. Čaša može biti puna vode, isto tako i kofa, isto tako i rezervoar, a isto tako i reka. Međutim, ogromna je razlika između pune čaše i pune reke.

Novorođeni vernik može biti trenutno ispunjen Svetim Duhom prilikom obraćenja. Apostol Pavle je takođe bio čovek ispunjen Svetim Duhom na kraju svog života. Međutim, postoji ogromna razlika između punine novorođenog obraćenika i punine zrelog apostola. Prvi je kao puna čaša, dok je drugi kao puna reka.

Sveti Duh stalno traži da uveća naš kapacitet da bi mogao da nas ispunjava u većem stepenu, i tu dolazi krst. Ne može doći do uvećavanja u našem životu ako izbegavamo stazu krsta. Iz tog razloga su Korintski hrišćani bili toliko plitki. Hvalili su se darovima, a izbegavali krst. Stoga ih Pavle u svojim poslanicama iznova i iznova ohrabruje da prihvate krst u svom životu. Podsticao ih je da time budu uvećani (2.Kor.6:13).

Ako prihvatimo krst kao sastavni deo našeg života, otkrićemo da naša čaša postaje kofa, a naša kofa rezervoar, naš rezervoar reka, a reka mnoštvo reka. Pri svakom stadijumu, kako naš kapacitet bude rastao, biće nam potrebno da se iznova ispunjavamo. Tako će u nama biti ispunjeno obećanje Gospoda Isusa: "*Reke žive vode će teći iz najveće dubine bića svakoga koji veruje u mene* (govorio je o Svetom Duhu)", Jovan 7:38,39 - Living Bible prevod.

Ovo takođe objašnjava zašto je Pavle podsticao Efeske hrišćane da se stalno "*ispunjavaju Svetim Duhom*" (Ef.5:18). Pavle očigledno nikada nije verovao u iskustvo 'jednom zauvek' ispunjen Svetim Duhom. Ono na čega on ovde ukazuje jeste stalno uvećavanje kapaciteta za veći stepen punine.

Sâm Pavle je uvek prihvatao krst. On kaže u 2.Korinćanima 4:10 - "*Uvek na sebi nosimo umiranje Gospoda Isusa, da bi i život Isusov mogao biti stvaran u našim telima* (u stalno rastućem stepenu)." Jedan aspekt krsta koji je Pavle prihvatio jeste disciplinovanje njegovih telesnih apetita. Punina Svetog Duha nikada nije zamena za disciplinu i naporan rad. Pavle je ipak morao da 'tera' svoje telo i da ga dovede u potčinjenost. On kaže: "*Kao atletičar, ja kažnjavam svoje telo i grub sam prema njemu uvežbavajući ga da radi ono što treba, a ne ono što želi*" (1.Kor.9:27 - Living Bible prevod). On je disciplinovao svoje oči po pitanju šta treba da čitaju i šta da gledaju, svoje uši šta da slušaju i svoj jezik šta da govori. Disciplinovao je svoj život u svakoj oblasti i tako se uvećavao.

Hvala Bogu za *iskustva* koja nam daje u našem životu, ali hajde da ne zaboravimo da svako iskustvo mora da vodi *napretku*. Hrist nije samo *vrata*, nego i *put*. Ako uđemo na uska vrata, treba da hodamo uskim putem. Nemojmo biti krivi zbog naglašavanja *iskustva* u tolikoj meri da se isključimo iz daljeg procesa. Novo rođenje je iskustvo, ali duhovan život u *sadašnjosti* jeste važna stvar, a ne samo uspomena na datum u prošlosti. Neki ne mogu da se sete datuma kada se iskustvo novog rođenja desilo. No, ne možemo reći da je čovek mrtav samo zato što ne može da se seti datuma svog rođenja! Pa opet, nažalost, nekim hrišćanima svedočanstvo izvesnog iskustva je jedini test života!

Po pitanju punine Svetog Duha takođe, važna stvar je sadašnja realnost toga koja se odražava hristolikim življenjem i službom. Uspomena na izvesno iskustvo iz prošlosti, koliko god divno bilo, sâm po sebi ne pomaže.

Bog traži ljude i žene koji nikada neće biti zadovoljni samo iskustvima i "blagoslovima", nego koji će svakodnevno uzeti svoj krst i slediti Isusa i tako u svojim životima i u svojoj službi potvrditi stvarnost ovih reči: "*Ja više ne živim, nego u meni živi Hristos.*" To, i samo to, jeste život ispunjen Svetim Duhom

*"Ne ja, nego Hristos neka je slavljen, voljen, uzvišavan,
Ne ja, nego Hristos neka je viđen, poznat i čuven,
Ne ja, nego Hristos u svakom pogledu i delu,
Ne ja, nego Hristos u svakoj misli i reči.*

*Ah, biti spašen od sebe samog, dragi Gospode,
Ah, biti izgubljen u Tebi,
Ah, da to ne budem više ja,
Nego Hristos koji u meni živi."*

Amen i Amen.